

universitātes avīze

IZNĀK KOPŠ 1922. GADA
25. SEPTEMBRA

№ 11

Pirmdiena, 1998. gada 23. februāris

JAUNUMI

SAEIMĀ PIENEMTS LU SATVERSMĒS LIKUMS

Saeima ir pieņēmusi un Valsts prezidents izsludina šādu likumu

Par Latvijas Universitātes Satversmi

1. pants. 1996. gada 29. martā Latvijas Universitātes Satversmes sapulces pieņemtā Satversme ar šo likumu tiek pieņemta un apstiprināta.

2. pants. Likums stājas spēkā tā izsludināšanas dienā. Līdz ar likumu izsludināma Latvijas Universitātes Satversme. Likums Saeimā pieņemts 1998. gada 5. februārī.

VALSTS PREZIDENTS

G. ULMANIS

LU REKTORS - INTERNACIONĀLAIS GADA CILVĒKS

Kembridžas Internacionālais Biogrāfiskais centrs nominējis profesoru Juri Zaķi par Internacionālo Gada Cilvēku 1997./98. gadā.

Rikojuma pasludināšana par šo prestižo balvu piešķiršanu notiek īpaši spilgtām personībām, kuru sasniegumus un spējas izceļ Internacionālā apvienība. Ik gadu tiek izskatītas desmitiem tūkstošu biogrāfiju un tikai nedaudzas tiek izvirzītas šim unikālajam apbalvojumam. Starp šiem tituliem, kas tikuši pieņemti jau 50 gadu laikā, ir Internacionālā balva mūzikā, Internacionālie autori un rakstnieki, Sasniegumu Cilvēks, Balva Sievietei utt.

Prof. J. Zaķis saņems Goda medaļu - Internacionālais Gada Cilvēks 1998./98. gadā.

PROFESORA ANDERSONA STIPENDIJA

Attēlā no kreisās: mācību prorektors Juris Krūmiņš, mācību daļas vadītāja Lolita Sprūģe, Ingrīda Puce, Sandra Žogota, Eva Kalniņa

Šogad jau ceturto reizi tiek piešķirta profesora Andersona stipendija. Šo stipendiju ir nodibinājusi ASV dzīvojošā, vēsturnieka Andersona atraitne un pirmoreiz tā pasniegta 1995. gadā.

Stipendiju piešķir studentiem invalīdiem un bāreņiem, turklāt šiem studentiem ir jābūt Latvijas pilsoņiem. Stipendija ir vienreizēja un katru gadu tiek piešķirta citiem studentiem.

Stipendijas apjoms ir 100 dolāru, ko piešķir vienam studentam, vai vienlīdzīgi sadala starp vairākiem studentiem. Parasti stipendiju saņem četri studenti un tā ir arī šogad. Stipendiju saņēma: **Ingrīda Puce** (Filoloģijas fakultātes bakalaura programmas 3. kursa studente), **Jānis Bērziņš** (Fizikas un matemātikas fakultātes bakalaura programmas 3. kursa students), **Sandra Žogota** (Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes maģistrante, 1. kurss), **Eva Kalniņa** (Filoloģijas fakultātes bakalaura programmas 2. kursa studente).

SIGNE DONIKA UN ANDRIS ŠIROVS

4. AKADĒMISKĀ KONFERENCE KĀ STUDĒSIM?

LU 4. akadēmiskās konferences ietvaros pedagoģijas sekcijā varēja noklausīties profesores Irinas Maslovas referātu "Kognitīvā, komunikatīvā, uzdevumu un procesa orientētā modeļa salīdzinājums: "par" un "pret"".

Referātā tika uzskatāmi un interesanti pasniegta informācija par didaktisko modeļu veidiem, to raksturojumi un salīdzinājums. Sevišķi tika uzsvērts studentu - mācībspēku savstarpējo attiecību svarīgums un nepieciešamība, jo tagad notiek paaudžu un arī paradumu maiņa. Ļoti sīki tika apskatīti didaktisko modeļu trūkumi un priekšrocības un secināts, ka mūsu laikmetā vairs nevar tikai izmantot vecos standartus, jo ir atzīts, ka mācības ir dzīves darbība. Tas nozīmē, ka arī mācību sistēmai ir jāattīstās - skolēniem un studentiem vajadzētu dot iespēju realizēt savas vajadzības un intereses. Mācībspēkiem jābūt tolerantiem, jārespektē studentu viedoklis, kurš var atšķirties no viņu paša viedokļa. Kaut gan ne tikai pasniedzējiem būtu jāmainās. Studentiem jāiemācās jautāt, pārjautāt, pašiem atrast problēmas atrisinājumus, argumentēti aizstāvēt savu viedokli.

Vispatīkamākais bija priekšlikums aizstāt eksāmenus ar dažādiem zinātniskiem projektiem un vairāk uzticēties studentiem.

INESE REIMATE,

ĶĪMIJAS FAKULTĀTES STUDENTE

LU AKADĒMISKĀS ATTĪSTĪBAS UZDEVUMI

4. akadēmiskās konferences ietvaros Vēstures un filosofijas fakultātē notika politikas zinātņu konference, kas bija veltīta pārejas perioda izglītības problēmām. Vislielākā uzmanība tika vērsta tieši uz Latvijas Universitāti un īpaši uz Vēstures un filosofijas fakultātes Politoloģijas katedru.

Docente D. Bāra uzsvēra, ka pārejas procesam ir visaptverošs raksturs un pārejas perioda izmaiņas ātri atsaucas uz izglītību. Izglītība ir galvenais ceļš uz uzplaukumu, bet Latvijā izglītības iestādes un pati izglītības sistēma izrādījušas par vismazāk aizsargājamiem mērķiem. Izglītības jautājumu risināšanā trūkst valstiskas pieejas, jaunu studiju programmu ieviešana (to skaitā arī politikas zinātnes) ir pašu pasniedzēju iniciatīva, pamatojoties uz ārvalstu pieredzi un atbalstu.

Docente uzsvēra, ka Austrumu un Centrāleiropas valstīs, kur pievērsta lielāka uzmanība izglītības atbalstam, guvušas labākus panākumus ceļā uz demokratizāciju un uzplaukumu (Ungārija, Čehija, Polija).

Kā galvenās problēmas pārejas perioda valstīs docente D. Bāra minēja trīs:

1) **finansējums** - mācību kvalitāte augstskolās cieš no nepietiekama finansējuma. Kvalitāte nav iespējama bez grāmatām, bibliotēkām, pasniedzēju kvalifikācijas celšanas, kā arī jaunu kadru piesaistes (zemas algas). Augstskolu finansējumu galvenokārt veido studiju programmu, zinātnisko pētījumu un līgumdarbu finansējuma summa.

(Turpinājums 2. lpp.)

ŠAJĀ NUMURĀ:

- ❑ Ko nozīmē jēdziens "sociālais darbinieks" ? - 4. lpp.
- ❑ Par pīpēšanu, alkohola lietošanu, seksu ... un ne tikai ... - 5. lpp.

JŪSU ZINĀŠANAI MEDICĪNAS FAKULTĀTE LU: PAR UN ...

Atgriezoties pie idejas par Medicīnas fakultātes atjaunošanu LU, iesākam rakstu ciklu par tiem institūtiem, kuri veidotu šīs fakultātes pamatbāzi.

Ievadā piedāvājam fragmentu no LU rektora Jura Zaķa kunga vēsturiskā apskata par medicīnas studiju iespējām.

Jūtot nepieciešamību atjaunotajai Latvijas brīvvalstij aktīvi iekļauties vispirms jau savu tuvāko kaimiņu saimē, 1992. gada janvārī aicināju uz Rīgu Tartu un Viļņas universitāšu rektorus, lai vienotos par Baltijas valstu klasisko universitāšu saskaņotu rīcību jaunajos apstākļos. Es sapratu, ka LU nevarēs šajā saimē justies kā līdztiesīga partnere tieši tādēļ, ka mums nav studijas medicīnā, ar kurām tik ļoti izceļas Tartu un Viļņas universitātes. Tāpēc izlūdzos mūsu kaimiņu piekrišanu Latvijai šajā saietā bez LU pārstāvēt arī AML. Un tā četri Baltijas augstskolu rektori - profesori J. Kjarneris (TU), V. Korzāns (AML), R. Paviljonis (VU) un J. Zaķis (LU) parakstīja nodomu protokolu par turpmāko sadarbību.

Zināmu disonansi šādi iesāktajā ienesa sākot ar Vispasaules latviešu ārstu kongresu (1989. gada jūnijā) arvien plašāku skanējumu iegūstošās runas par to, ka ir jāatjauno Medicīnas fakultāte LU, - vienkārši ieslēdzot AML LU sastāvā. Un tāpēc es ar jauno AML rektoru J. Vētru vienojos, ka mēs neatbalstām šādas "administratīvās spēles" un neuzsāksim neko tādu, kas varētu traucēt šo divu Latvijas augstskolu pastāvīgu rīcību un attīstību. Pēc rektora J. Vētras iniciatīvas tika sarīkots seminārs, lai plašākai sabiedrībai darītu zināmu šo nostādni. No šī semināra man atmiņā iespiedusies epizode, kurai esmu vairākkārt turpmāk devis savu "subjektīvo" traktējumu. Pazīstamais Jēlas Universitātes profesors Kristaps Keģis, stāstot par sevi, minēja, ka pirms medicīnas studiju uzsākšanas, viņš vairākus gadus esot studējis franču literatūrā. Zinot pie mums diezgan izplatīto uzskatu, ka jāstudē ir tikai tas, kas atbilst šauri izvēlētajai specialītai, es šo piemēru popularizēju ar savu piebildi, ka nav iespējams izārstēt sievieti, ja ārsts nav izstudējis franču romānus. Uz šādu spriedumu mani bija pamudinājis psihologs prof. Pēters Tulviste, pašreizējais TU rektors, savā grāmatā "Par domāšanas izmaiņām vēsturē", rakstot: Dostojevska romānos vai Tenesija Viljamsa lugās ir vairāk psiholoģijas nekā zinātniskajos pētījumos atsevišķās psiholoģijas nozarēs".

Ar to LU un AML attiecībās it kā bija panākts "miera līgums". Es gan uzskatīju, ka tam būtu bijis jāseko kaut kādai abu augstskolu auglīgai savstarpējai sadarbībai (tāpēc taču bija tikušies minēto Baltijas augstskolu rektori). Kad rektors J. Vētra man lūdza palīdzēt sagādāt jaunu fizikas katedras vadītāju pensijā aizejošā vietā, es tūlīt atbildēju, ka varu piedāvāt jau gatavu fizikas katedru ar lieliskām mācību laboratorijām turpat Pārdaugavā, Zeļļu ielā, LU Fizikas un matemātikas fakultātē, jo, pēc manām domām, tajā laikā šajā fakultātē bija liels un nepilnīgi noslogots mācībspēku potenciāls. Zināju, ka tradīcija vairākām

(Turpinājums 3. lpp.)

JAUNUMI

POLIJA - TUVU VAI TĀLU?

LU lektors Janušs Bomanovskis un Filoloģijas fakultātes dekāne Dace Lūse

Filoloģijas fakultāte saņēma dāvinājumu no Polijas: grāmatas, video un audio kasetes poļu valodas mācīšanai. Šie mācību līdzekļi domāti iesācējiem pirmajām 30 stundām: tas ir apmēram vienam semestrim.

Kā uzsvēra dāvinājuma pasniedzējs Janušs Bomanovskis, tad tas nebūs vienīgais Polijas valdības dāvinājums. Vēl tiks saņemtas vārdnīcas un citi mācību materiāli. Pašlaik, kā pastāstīja Filoloģijas fakultātes dekāne Dace Lūse, interese par poļu valodu ir diezgan liela, un arī panākumi neizpaliek. Nesentika demonstrēta izrāde, kurā studenti, kas poļu valodu mācījušies vienu semestri, rādīja savu valodas prasmi. Iespējams, ka interese par poļu valodu nākotnē izrādīs arī Latvijas poļi, kas gribēs atdzīvot vai iemācīties savu senču valodu.

Nākošajā vasarā tiks piedāvāta prakses iespēja Polijā, tikai vēl nav istas skaidrības, cik Polijas vēstniecības piedāvāto prakses vietu iegūs Latvijas Universitāte, jo uz piedāvātajām piecām vietām pretendē arī Latvijas Kultūras akadēmijas studenti.

INGA BĒRZIŅA

15. februārī notika Polijas ciēnītāju akadēmiskā kluba otrais saiets - kostimballe "Bal Ambasadorow". Šī kluba biedri ir LU, Latvijas Kultūras akadēmijas (LKA), kā arī citu augstskolu studenti. Bija uzaicināti arī poļu studenti. Šajā pat dienā Filoloģijas fakultātes ēkā notika Viļņas poļu teātra izrāde - 19. gs. komēdija.

Tāpat kā rudenī galvenais organizators bija Polijas vēstniecība. Pēc mēneša notiks tikšanās ar LKA studentiem poļu nedēļas nogalē. Tas būs poļu valodas intensīvais kurss, kurā apgūs poļu sarunvalodu, skatīsies poļu filmas un būs lekcijas par Polijas kultūru.

POĻU VALODAS GRUPA

Attēlos Polijas vēstniecības konsuls M. Maslovskis un I. Kozakevičs vārdā nosauktās skolas audzēkne un vēstnieks J. Bratkievičs ar kundzi vienā no akadēmiskā kluba "Polijas draugi" rīkotajiem pasākumiem Rīgā.

TAS VAR JŪS INTERESĒT

PAR KO IR NORŪPĒJUŠIES STUDENTI
KANĀDĀ, ONTARIO PROVINĒCĒ?

Kanādā provinču valdības piešķir naudu universitātem atbilstoši to studentu skaitam, bet arī studentiem pašiem jāsedz daļa universitāšu izdevumu. Katra universitāte noteic, cik liela ir tās studiju maksa (angliski - *tuition fee*), kas jāmaksā ikvienam studentam. Studenti ir ļoti norūpējušies, jo pagājušajā gadā viņu maksājumi Ontārio provincē palielinājās par 10-20 procentiem, un paredzams, ka tas tā turpināsies vismaz pāris gadu, sakarā ar valdības taupības politiku. Ja vēl pieskaita ikdienas dzīves izdevumus, tad studentu vairumam pietrūkst naudas, it īpaši, ja viņu vecāki nedzīvo universitātes pilsētā. Studenti gan var aizņemt naudu no bankām par 3%, bet aizņēmumi ir jāatmaksā 10 gadu laikā, sākot ar otro gadu pēc studiju beigšanas.

Kā piemēru, kādi ir studentu izdevumi un parādu apmēri, minēšu šeit dažus skaitļus no Rietumu Ontārio universitātes (*University of Western Ontario*), kas ir viena no 30 Ontārio universitātem.

Rietumu Ontārio universitātē pirmajā studiju posmā bakalaura vai tam līdzvērtīga grāda iegūšanai 1997./98. m. g. studiju maksas

svārtījās no 3217 līdz 3850 dolāriem gadā fakultāšu lielākajā daļā; Medicīnas fakultātē un Zobārstniecības fakultātes 3. un 4. kursā tā bija 4844 dolāri un tās 1. un 2. kursā pat 8844 dolāri. Studējot maģistra vai doktora grāda iegūšanai, tā ir 1422 - 1832 dolāri semestrī (mācību gadā ir trīs semestri), ģimenes ārstu papildus studijām pat 1912 semestrī. Ārzeniekiem jāmaksā divreiz vairāk, atskaitot to gadījumus, kur ir noslēgti studentu apmaiņas līgumi starp universitātem ar īpašiem noteikumiem par studiju maksu.

Papildus studiju maksai vēl ir ikdienas dzīves izdevumi. Ja nedzīvo pie vecākiem, tad mazākās un vidēja lieluma pilsētās tie varētu būt ap 800 dolāriem mēnesī, bet Toronto un Otavā - vairāk. Tādēļ studentu vairumam ir jāaizņemas nauda no bankām. Kādas aptaujas rezultāti rāda, ka to studentu parādi, kas beidza Rietumu Ontārio universitāti 1997. gadā, bija caurmērā 11 804 dolāri, krietni lielāki nekā 1996. gada beidzējiem (caurmērā 8 719 dolāri). Rietumu Ontārio universitātes 1997. gadā beidzēju aptaujā, kurā piedalījās 1755 stu-

denti, viens no jautājumiem bija par viņu ienākumiem studiju laikā. Šo atbilžu kopsavilkums ir klātpieliktajā tabulā. Galvenie ienākumi ir vecāku atbalsts un aizņēmumi bankā. Papildus ienākumus dominē pašu izpeļņa gan vasarā, gan studiju laikā.

Studijas beidzot, bankas parādi diezgan daudziem ir krietni lieli: 14% lielāki par 30 000 dolāriem. Ja neizdodas dabūt labi apmaksātu darbu, tad ir grūti atmaksāt šo parādu.

Paredzot, ka līdz ar studiju maksas palielināšanos un dzīves dārdzības pieaugumu, palielināsies studentu izdevumi un parādi, Ontārio studenti demonstrēja ar plakātiem visās Ontārio universitāšu pilsētās š. g. janvāra beigās, cerot, ka tādā veidā pamudinās valdību dot lielāku atbalstu universitātem. Lielākā demonstrācija bija Toronto, jo tur atrodas Ontārio provinces parlaments un valdība, un tur studenti demonstrēja arī pie lielākajām bankām.

ALEKSIS DREIMANIS,
KANĀDĀ

R. O. U. 1997. gadā beigošo studentu ienākumu avoti studiju laikā (%)

	Vecāku atbalsts	Sievas vai vīra atbalsts	Aizņēmums bankā	Vasaras darbi	Darbs studiju laikā	Stipendija	Ietaupījums	Dažādi ienākumi
Galvenais ienākums	37	2	29	13	8	3	2	6
Daļēji ienākumi	16	2	7	27	15	7	6	20

LU AKADĒMISKĀS ATTĪSTĪBAS
UZDEVUMI

(Turpinājums no 1. lpp.)

Studiju programmu finansējums katru gadu ienāk reizē ar katru imatrikulēto studentu. (Sarunā ar docenti izdevās iegūt interesantu informāciju: pasniedzēji un katedra nesaņem nekādu daļu no studiju maksas, ko iegūst no t.s. maksas grupās studējošajiem studentiem.)

2) **demokratizācija** - notiek izmaiņas augstāko izglītības iestāžu vadībā un izglītības saturā, kas vērstas uz liberālām vērtībām. Taču bieži reformas tiek veiktas tikai pašu reformu pēc. Piemēram, augstākās izglītības institūcijām piešķirta autonomija, bet valsts tās ietekmē caur finansu politiku un likumdošanu. Bieži vien vispirms tiek rīkotas spontānas akcijas, un tikai tad seko projekti par reorganizāciju. Augstākās Izglītības Padome (AIP) izstrādājusi ieteikumus augstākās izglītības attīstībai, tos docente novērtēja pozitīvi. To-

mēr nav izstrādāts mehānisms, kā tie varētu tikt realizēti.

3) **prestīzs** - tas lielā mērā saistīts ar reklāmu, un prestiža trūkums savukārt - ar antireklāmu vai reklāmas trūkumu. Sabiedrībā populāri cilvēki, tai skaitā politiski darbinieki, dažkārt negatīvi izteikušies par savām agrākajām mācību iestādēm. Milzīgā konkurence darba tirgū izraisa studentu pierakstīšanos vairākās studiju programmās, kas nebūt nav pozitīva parādība.

Docente D. Bāra uzskata, ka atrisinājums varētu būt jaunas idejas un entuziasms. LU vajadzētu veicināt jaunu zinātņu nozaru izaugsmi, kas nepieciešamas Latvijas attīstībai.

IEVA STARE,

POLITIKAS ZINĀTŅU STUDENTE

GAIDĀMAS REFORMAS FAKULTĀŠU
SISTĒMĀ

Paredzams, ka turpmāk fakultāšu katedras tiks aizstātas ar profesoru grupām. Kā pastāstīja rektors J. Zaķis, šāds solis tiek sperts, lai nodrošinātu profesoru ienākšanu katedru pārvaldē. Daudzu fakultāšu katedru vadītājiem ir tikai docenta grāds, kaut gan katedrā strādā arī profesori. Tomēr daudzās jaunās akadēmisko zinātņu nozarēs, kas Latvijas izglītības sistēmā ieviestas tikai nesen, piem., politikas zinātne, ko-

munikāciju zinātne, komerczinības, u. tml., nemaz nav cilvēku ar profesora grādu. Tādā gadījumā katedras netiks aizstātas ar profesoru grupu. Rektors domā, ka reāli katedras un profesoru grupas tiks "sapludinātas" vienā veselā. Šīs reformas LU tiks veiktas pakāpeniski.

IEVA STARE,

POLITIKAS ZINĀTŅU STUDENTE

SOKRĀTS IR ĻAUNDARIS, KAS
TAUJĀ

Šā gada 9. februārī LU Mazajā aulā risinājās vēsturisks notikums - pirmo reizi, vismaz jaunlaiku Latvijā pirmo, LU zinātņu prorektors prof. I. Lācis aicināja kopā Universitātē reģistrēto zinātnisko grantu vadītājus uz informatīvu sanākumi un aprunāšanos. Pirms tam fakultātes tika izplatīta ziņa, ka pasākuma organizētāji gaida jautājumus par iespējamām neskaidribām LU zinātnes lietās, un pat lūdzta iesūtīt jautājumus jau iepriekš pa Internetu.

Šādas sanāksmes ideja ir apsvēicama. Mazajā aulā bija aizņemtas gandrīz visas sēdvietas (tātad Universitātē tomēr tik daudz zinātnes!). Sākumā runāja LU zinātnes vadība (prof. I. Lācis, A. Tērauda u. c.) un klātesošie varēja saņemt dokumentu paketi - sākot ar izdrukām par finansu izlietojumu pagājušajā gadā un uzzīņu - "Pētniecības projektu izstrāde Latvijas Universitātē" (5 lappušu apjomā, neizpaliekot uzmodrinājuma vārdiem - "Vēlam panākumus darbā!"), un beidzot ar rektora pavēlēm un n-tajiem veidlapu paraugiem, kas nepieciešami grantu vadītāja ikdienas darbā.

Sanāksmes otrā daļa bija paredzēta jautāšanai, bet tā vairs tik raiti nevedās. Ņemot vērā pasākuma pirmreizību, par to nebūtu īpaši jābrīnās (varbūt tieši tāpēc, ka potenciālie jautātāji un jautājumi bija tik dažādi un daudz, dialogs īsti nevedās). Un nereti visgrūtāk ir jautāt ar rast atbildes tieši uz viselementārākajiem jautājumiem.

Tikai tad, kad aiz sevis biju aizvērusi smagās Universitātes durvis (tās gan tikai atvērt ir grūti, aizveras parasti pašas) un pa Raiņa bulvāri devos fakultātes virzienā, sa-
pratu, ka savu jautājumu neesmu

uzdevusi. Jautājums ir ļoti vienkāršs, un, varbūt, tieši tāpēc dažam var šķist nepiedienīgs. Nav īpaši jāpierāda, ka darba rezultāti ir atkarīgi no darba apstākļiem. Kopš strādāju grantu sistēmā, no manis vadītā grantu LU infrastruktūrai ir atskaitīts apmēram Ls 1500, un saskaņā ar projekta tām, šogad ir paredzēts atskaitīt Ls 861. Tas ir tikai piliens LU finanšu jūrā, un principā nav jau nekā pret - atskaitījumi infrastruktūrai ir loģiska prasība (varētu diskutēt par atskaitījuma procentiem katrā konkrētā gadījumā).

Zinu, ka plāties ar to, ka tev nav, sen vairs neatbilst labā toņa principiem, un tomēr atļausos pajautāt - nezin kāpēc no LU infrastruktūras šim grantam ir vien tik, kā viens pussabrucis galds no krēsls? Protams, var teikt, ka tā ir paša grantu vadītāja neizdarība. Bet ar ko sākt, lai darba apstākļus uzlabotu? Kaut tik vien, lai pa akadēmiskās brīvības ceļiem līdz fakultātei nonāktu kāds galds, uz kura novietot kompjūteru, un abpus galdam būtu kāds metrs brīvas telpas, lai katrreiz, kad jānokļūst līdz šim galdam, nebūtu jāsaģriežas sāniski un jāatvainojas kolēģim, lai pieņemtu un palaiž garām. To jau gan jūtam un redzam paši, un pieraujames bez īpaša atgādinājuma.

Starp citu, viens no apsūdzības punktiem, par kuru antīkā demokrātija Sokrātam piesprieda nāves sodu, skanēja sekojoši: "Sokrāts ir ļaundaris, kas taujā un visu to māca citiem." (Skat. "Ievads ideju vēsturē", Zvaigzne, ABC, 1997).

DR. PHIL.
AUSMA CIMDIŅA

JŪSU ZINĀŠANAI

MEDICĪNAS FAKULTĀTE LU: PAR UN ...

(Turpinājums no 1. lpp.)

augstskolām veidot kopīgas katedras pazīstamas daudz Eiropas valstu pilsētās. Bet tad ar izbrīnu konstatēju, ka AML fizikas katedras vadītāju veiksmīgi sameklējuši pati (laikam jau arī tādēļ tik daudz LU absolvējušie fiziķi aizgājuši citos darbos).

Žēl, ka līdzīgu piemēru jau sakrājies daudz. Tā, piemēram, katru dienu ceļu uz LU un atpakaļ, garām AML mēro LU Biomedicīnisko pētījumu un studiju centrā strādājošie profesori, nekad neaicināti tur pieturēt. Visai spilgti šī tradīcija lika sevi manīt tad, kad Augstākās izglītības padomē sākas jauno profesoru vietu apstiprināšana un atklājās, ka tepat Rīgā ir tik daudz vienādas katedras, paralēlas profesoru vakances. Vai tiešām mums ir tik lieli kadru resursi? Domāju, ka nē, jo LU tikai ar grūtībām izdevās savākt nepieciešamos profesorus. Ko darīs citas augstskolas? Vai tiešām ar vieglu roku pieņems vienreiz jau "izbrāķētos"?

Šo savstarpējo norobežošanu šodien mīlam cēli saukt par augstskolu autonomiju. Saprotu, ja tās pamatā ir privāta iniciatīva pēc principa: mana nauda un es ar to daru, ko gribu. Bet kā ir, ja nauda nāk no vienu un to pašu nodokļu maksātāju kabatām? Vai arī viņiem labpatīk šādas "dzīres mēra laikā"?

Jo spilgti mūsu valsts augstākās izglītības sistēmas nelīgums sāka izpausties tad, kad sākām patstāvīgi (ne caur Maskavu!) kārtot attiecības ar citām valstīm. Visai drīz ārzemnieki pamanīja, ka augstākā izglītība Latvijā ir pietiekoši kvalitatīva, bet daudz lētāka, nekā citās valstīs. (Nesen TV, runājot par valsts nacionālā kopprodukta jūtām pieauguma iespējamajām sekām attiecībā uz sagaidāmo algu palielināšanos, Finanšu ministrijas departamenta direktore, LU profesore I. Šteinbu-

kas kundze teica, ka mūsu mazās algas šodien ir viens no labākajiem mūsu konkurences spēju nodrošinātājiem faktoriem ārējā tirgū. Domāju, ka tas pilnā mērā attiecas arī uz mūsu augstāko izglītību). Pirmie uz LU atnāca itāļi ar lūgumu pieņemt studentus studijām optometrijā. Labi sapratām, ka tā ir relatīvi jauna nozare, kas prasa apvienot vismaz to, ko spēj mūsu klasiskie oftalmologi un fiziķi, un ka tāpēc LU šim studijām var būt piemērota vieta. Mums labi izdevās saprasties ar Latvijas acu ārstiem un citiem medicīnas speciālistiem un studijas tika sekmīgi uzsāktas (tās turpinās vēl šodien). Problēmas radās tikai tad, kad šajā darbā sāka iesaistīties augšējie administratīvie spēki, divas dažādas ministrijas ieskaitot.

Iesāktais guva rezonansi un mūs jau sāka aicināt uzņemties arī klīnisko psihologu un pat stomatologu sagatavošanu. Klīnisko psihologu gadījumā jautājums bija samērā skaidrs, jo akcents tika likts uz psiholoģiju un psihoterapiju, kurās LU jau bija laba pieredze. Stomatoloģijā mums nekādas bāzes un pieredzes taču nebija. Ceņšoties no šī uzdevuma atteikties, novirzot to uz AML, saņēmu kategoriski itāļu atbildi, ka pie viņiem un arī daudzās citās zemēs atzīti esot tikai universitātēs izdotie diplomu. Man atlika tikai uzklaut AML profesora Skaģera un citu ekspertu slēdzienus par studentu sagatavošanu un parakstīt attiecīgos diplomus LU vārdā, par ko vēl šodien jūtos neērti AML priekšā.

Izeju no situācijas redzēju tikai vienu - AML pieņemt universitātes vārdu. Tāpēc arī atbalstīju jauno tradīciju (to aizgūvām no Igaunijas), ka augstskolas var attiecināt uz universitāšu kategoriju arī tad, ja to nosaukumā šāda vārda nav. Un Latvijas augstskolu rektoru padome akceptēja AML pie-

skaitīšanu Latvijas universitāšu tipa augstskolām, to izdarot bez studiju programmu satura (akadēmisko, fundamentālo zinātņu u. c. studijām) un to nodrošinājuma (profesūra, mācību bāze u. c.) analīzes. (Jāatzīmē gan, ka vēl līdz šim tas ir tikai rektoru padomes lēmuma līmenī, ko būtu jāapstiprina valdībai, pieskaņojot to jaunā Augstskolu likuma normām).

Un tomēr tas viss bija pakāpeniska un sistemātiska darba rezultātā novēršams un uzlabojams, ja situāciju nepārtraukti nenokaitētu dažādi "kaitinoši" raksti, runas un citi pasākumi. To starpā minamas vairākkārtīgās P. Apiņa uzstāšanās par nepieciešamību tīri administratīvi apvienot AML ar LU. Vēlāk, kļuvis par politisku un valsts sviru, viņš no tā klaji atteicās un pavērsās pilnīgi pretējā virzienā. Tad par IZM valsts ministru kļuva ļoti aktīvais P. Cimdiņš, kurš atkal strauji ķērās pie apvienošanas idejas. Un atkal minās nācās skaidrot, ka ir arī citi, mazāk administratīvi šī jautājuma risināšanas ceļi. Bet uztrauktos nomierināt bija grūti, jo visi vēl ļoti atcerējās tos laikus, kad valdības lēmumi bija tikai akli jāpilda.

Un tā pēc ilgām pārdomām un gājieniem pat uz AML pusi, pie mums ieradās Latvijas Eksperimentālās un klīniskās medicīnas institūts ar priekšlikumu integrities LU sastāvā. Tajā laikā, kā jau minēju, pie mums jau bija pētniecība biomedicīnā, studijas optometrijā un klīniskajā psiholoģijā un tāpēc neizjutām šī institūta vēlmi kā kaut ko nelogiķu. Ar to LU atgriezās leģendārā Paula Stradiņa vārds, jo, kā teikts LPE par šo institūtu: "... (tā) dibināšanā un zinātniskā darba organizēšanā lieli nopelni P. Stradiņam". Un šo atgriešanos apstiprināja arī jau sākumā minētais LU Senāta lēmums par

Medicīnas fakultātes atjaunošanu, ar kuru viņš bija saistīts jau no 1924. gada, 1944. gadā kļūstot par šīs fakultātes dekānu.

Pirms tam jau pie mums bija griežies Latvijas ārstu biedrības dibinātais SIA "Latvijas ārstu biedrības dibinātais SIA "Latvijas pēcdiploma apmācības, specializācijas un kvalifikācijas celšanas institūts" ar priekšlikumu pārtapt par šīs biedrības un LU kopīgu uzņēmumu SIA statusā. Tas arī tika izdarīts 1996. gada nogalē, izsaucot asu AML administrācijas pretreakciju, pēc kā pastiprinājās jau iesākusies ievērojama medicīnas darbinieku atplūde no AML. Un tad sākās paātrināto LU reformu laiks, kurās viens no galvenajiem pasākumiem bija jau minētā valsts ministra P. Cimdiņa sekmētā jaunās profesūras veidošana. Un skaidrs, ka akadēmiski orientētie mediķi lūdza LU izteikt savu viedokli par iespēju atjaunot LU Medicīnas fakultāti, kas, kā jau minēts, ieguva vienprātīgu atbalstu.

Tiem, kam labi zināmas norises Latvijas zinātnē un ap to, vēl atmiņā jābūt 1992. gadā organizētajai Starptautiskajai zinātnes ekspertīzei, kas deva ne visai augstu vērtējumu fundamentālajiem pētījumiem medicīnā. Tas, neapšaubāmi, nebija attiecināms uz medicīnu kopumā, kur Latvijas ārstiem ir tik tiešām izcilī, pasaules mēroga un nozīmīgas līmenis atbilstoši sasniegumi. Bet pētījumi medicīnā tika vērtēti vairāk no klasisko universitāšu tradīcijām atbilstoši kritēriju viedokļa, par ko mēs lepoties nevarējām iepriekš minēto iemeslu dēļ.

Un tā situācija bija nobriedusi it kā par labu akadēmisko studiju atjaunošanai medicīnā LU. Ar to būtu ielikta laba bāze arī tam, lai sadarbibā ar

AML, celtu ārstu sagatavotību fundamentālajās zinātnēs. Bet tā nebija konkurence sekmīgi profesionālajā jomā jau ilgstoši strādājošai AML, kuras nozīmība Latvijā nav apšaubāma. Un tāpēc pilnīgi nesaprotama bija AML administrācijas organizētā "pretreakcija" it kā, lai saglabātu akadēmiju, tajā ieviešot tās studijas, kas jau sen notiek citās Latvijas augstskolās, kuru nodrošinājumam AML nav ne pieredzes, ne bāzes, kuras uzsākt varētu tikai "pārpēkot" (pa vienam vai pat grupās) jau esošos mācībspēkus no citām valsts (!) augstskolām, ko IZM jau paspēja nodēvēt par "veselīgu konkurenci", bet kas nav uztverama citādi, kā priekšstatu par Latvijas valsts augstākās izglītības sistēmu jau sen samanašams iztrūkums (par laimi pie šī jautājuma risināšanas pēdējā laikā enerģiski ir ķērusies Augstākās izglītības padome, bet to jau sākuši traucēt tie, kas labāk jūtas apstākļos, kad valstī stingri noteiktas kārtības nav). Iebildumu cēlāji pret šādu plānu jau saņēmuši nesenajā pagātnē tik labi pazīstamos "kontrargumentus": "Tas jau ir nolemts!" (Analogi pazīstamajam: *ješķ mpeņije jeb - ir tāds viedoklis un viss*).

Atliek tikai jautāt, cik ilgi vēl Latvijā dzīvas būs padomju laikā iedēstītās tradīcijas, ka atsevišķu personu ambīcijas tiek kārtotas pēc "skaldi un valdi" principa? Vai vēl ilgi taps jaunas, viena ar otru "veselīgi konkurējošas" valsts dibinātas mazas augstskoliņas, kuras katrs nākošais rektors pārveidos atbilstoši savai gumei?

Un tomēr: ritenis ir sācis griezties un to apturēt jau ir gandrīz neiespējami. Pie kā tas novedis - to jau rādīs nākotne!

LU REKTORS
JURIS ZAĶIS

LU INSTITŪTI

MUMS IR VAJADZĪGA AKADĒMISKA GAISOTNE!

Tā apgalvo RĒNĀTE LIGERE. Viņa ir habilitētā medicīnas zinātņu doktore, profesore un Latvijas Universitātes Eksperimentālās un klīniskās medicīnas institūta direktore.

Šis ir viens no vecākajiem institūtiem Latvijā un to 1946. gadā dibinājis un tajā darbojies akademiķis profesors Pauls Stradiņš. Tolaik visa profesūra, kas tajā strādāja, bija no Latvijas Universitātes, jo augstskolā bija arī Medicīnas fakultāte. Dažāda profila profesori strādāja gan institūtā, gan Universitātē.

- Kāda ir institūta šodiena?
- Līdzstrādnieki mūsu institū-

tā joprojām ir dažāda profila - mediķi, fiziķi, matemātiķi, biologi, veterinārmediķi.

Mūsu darbs nav šauri vienā nozarē, mēs veicam fundamentālus, arī lietišķus pētījumus. Tādus, kas vajadzīgi Latvijas iedzīvotājiem un kas saistīti ar dažādu slimību agrīnu diagnosticēšanu un profilaksi. Tas nozīmē - aizsargāšanu pret dažādām slimībām.

Mūsu pārziņā ir arī veselības aprūpe un dažādu slimību ārstēšana. Pamatvirzieni ir divi. Pirmais ir klīniskā un eksperimentālā fizioloģija, bet otrais - klīniskā un eksperimentālā onkoloģija. Pirmajā virzienā speciālisti nodarbojas ar kaulu fizioloģiju. Ar osteoporozi - slimību, kad mainās kaulu blīvums un tie kļūst trausli. Nodarbojamies arī ar muskuļu fizioloģiju. Pētām psihofizioloģisko dezadaptāciju, kad cilvēka psiholoģiskās un fizioloģiskās spējas ir samazinātas un viņš nespēj piemēroties apkārtējai videi, sabiedrībai un tā tālāk. Cilvēkam "nestrādā" bioloģiski atgriezeniskā saite. Šī ir viena no tām nozarēm, kurās varētu būt ļoti cieša sadarbība ar LU - psihologiem, bioloģiem, ekonomistiem, sociologiem.

Pētām arī procesus, kas ir saistīti ar vielmaiņu, liekā svara problēmu, cukura diabētu. Tās ir problēmas, kuras Latvijā ļoti ak-

tuālas, gluži kā visā pasaulē.

Vēl kāda interesanta lieta - sabalansēts uzturs. Domāju, ka visciešākās saites šajā pētījumā jomā mums varētu būt ar Bioloģijas, Medicīnas, Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātēm.

Veselības programmā mēs noiektī varētu radīt tēmu "Rehabilitācija un sports". Studējošā jaunatne iegūs ļoti daudz, apgūstot arī šādas zināšanas.

- Var teikt, ka šobrīd notiek jūsu vēsturiskā atgriešanās Universitātē?

- Jā gan! Kad 1919. gadā 28. septembrī dibinājās Latvijas Universitāte, starp deviņām pirmajām augstskolas fakultātēm bija arī Medicīnas fakultāte. Pie šīs fakultātes dibinājās attiecīgi institūti - Histoloģijas, Patoloģijas, Fizioloģijas un citi. Vēlāk tie pārtapa par katedrām. Domāju, ka atjaunojoties šai sadarbībai, ieguvēji būs kā Medicīnas fakultāte, tā arī mūsu - Eksperimentālās un klīniskās medicīnas institūts. Atjaunosies zinātniskais potenciāls. Tas kļūs gados arvien jaunāks un radīsies plašākas iespējas.

- Jūsu institūtā ir nepieciešama dažādu speciālistu sadarbība, tātad, arī dažādu specialitāšu studenti būtu gaidīti?

- Medicīna ir nozare, kas lielā mērā saistīta ar pārējām. Mums ir vajadzīga aparatūra, lai

diagnosticētu dažādas slimības. Jāsadarbojas matemātiķiem, dažādu nozaru fiziķiem, ķīmiķiem. Piemēram, kodolmagnētiskās rezonanses aparāts, kas ir Gaiļezera slimnīcā. "Smalks" aparāts, kuram ir ārkārtīgi laba diagnostika. Tas radīts, kopīgi strādājot dažādu nozaru speciālistiem.

Dabā viss ir saistīts. Mēs pētām likumsakarības. Robeža starp atsevišķām zinātnes nozarēm arvien vairāk "pazūd".

LU Senāta sēdes lēmums, kas apstiprināja mūsu institūta integrēšanos LU, bija pagājušā gada 26. maijā. Esam jau uzsākuši kopīgus pētījumus fotometrijas jomā, domāts par iekļaušanos PHARE programmā. Universitāte mums ir ļoti pretnākoša.

- Kādās fakultātēs jūsu speciālisti lasīs lekcijas?

- Vienmēr mums sadarbība ir bijusi ar Bioloģijas fakultāti, mūsu profesori tur lasa lekcijas. Man ir dziļa pārliecība, ka Medicīnas fakultāte Universitātei ir vajadzīga. Mums šajā ziņā ir ļoti speciālisti - fiziologi, biokīmiķi, citologi, onkologi. Vēlāmies sadarboties ar Pedagoģijas un psiholoģijas fakultāti.

- Jūsu viedoklis par to, ka Universitātē tiek atjaunota Medicīnas fakultāte.

- Tas ir lieliski. Medicīnas fakultātei bijuši ārkārtīgi labi pamati līdz 1950. gadam, kad tā bija LU fakultāte.

Kā liecina neoficiālie aptaujas dati, Medicīnas fakultātes nākotne LU vērtējama optimistiski. Domāju, ka šīs fakultātes studentiem būs plašs redzesloks, jo mācoties, viņiem būs saskare ar dažādu nozaru fakultāšu studentiem. Vēl papildus viņi iegūs humanitāro izglītību. Tas ir balsts, uz kura veidojas cilvēka intelekts un redzesloks. Tas nepieciešams, lai kļūtu par akadēmiski izglītotu cilvēku.

Bez Medicīnas fakultātes nav pilnvērtīga Universitāte. Ja šī fakultāte ir, tad LU diplomus iespējams pielīdzināt Eiropas un ASV standartiem.

- Studentiem būs vēl plašākas iespējas darboties arī jūsu institūtā?

- Protams, ka viņi varēs nākt pie mums strādāt un institūts būs kā zinātniska iestāde studējošai jaunatnei. Iespējas darboties ir, arī starptautiski, jo mums ir sakari ar ļoti daudzām valstīm visos kontinentos. Akadēmiskā gaisotne mūsu institūtā ir ļoti vajadzīga.

MĀRA SADOVSKA

TAS VAR JŪS INTERESĒT

KĀ KĻŪT PAR SOCIĀLO DARBINIEKU?

Nav sens tas laiks - 90. gadu sākums, kad Latvijā sāka gatavot sociālos darbiniekus. Vispirms tā bija privātā augstskola "Attīstība", tad 1992. gadā - LU Vēstures un filozofijas fakultāte, kā arī Kristīgā akadēmija.

Sociālais darbs ir profesionāla darbība, kas vērsta uz sociālo problēmu risināšanu dažādos līmeņos - individuālā, grupu, kopienu.

- Ko nozīmē jēdziens "sociālais darbinieks"? To "UA" jautāja Signei Dobelniecei - Socioloģijas katedras lektorei un sociālā darba bakalaura programmas direktorei.

- Par šo lietu es pirmo reizi uzzināju 1989. gadā, kad pie mums no Gēteborgas universitātes atbrauca kolēģi - sociālie darbinieki. Mēs ar "vaļējām mutēm" klausījāmies, kas tas ir.

Uzņēmām šajā specialitātē studentus arī LU. Jau ir bijuši pāris izlaidumi un interese par sociālā darba specialitāti jauniesos ir. Piemēram, pagājušogad rudenī bija konkurss - seši reflektanti uz vienu vietu.

- Kāda ir mācību programma?

- Tā ir veidota sadarbībā ar norvēģu kolēģiem, bet ne tikai pārņemot viņu praksi. Es pati esmu stažējusies Zviedrijā un tur ieguvusi maģistra grādu sociālajā darbībā. Esmu vērojusi, kā šis darbs rit Dānijā, Lielbritānijā, Igaunijā. Mums ir pieejamas arī ASV sociālā

lā darba programmas. No šīm programmām esam ņēmuši to, kas nodēvētu mums, rēķinoties ar Latvijas reālo situāciju.

Studenti apgūst zināšanas dažādās sfērās - gan tiesību pamatos, gan socioloģijā, gan psiholoģijā, gan ekonomikā, arī akadēmisko zināšanu programmās. Latvijas Universitātē sociālā darba ievirze ir vairāk vērsta uz socioloģisko pieeju.

- Latvijā sociālais darbs nav zinātne. Kāpēc tā?

- Tas ir no daudzām zinātņu nozarēm sastāvošs. Jābūt zināšanām par sabiedrību - kā tā uzbūvēta, kā funkcionē, kā tajā var rasties problēmas. Kā tās sabiedrības līmeņi var risināt. Ne mazāk svarīgas ir likumu zināšanas - kas un pēc kādiem likumiem cilvēkiem pienākas, uz ko viņš var pretendēt un uz ko viņam tiesības. Jābūt zināšanām arī ekonomikā - budžeta plānošanā, resursos, to racionālā izmantošanā. Jābūt zināšanām par cilvēku - kā viņš uztver apkārtējo pasauli, kāpēc viņam rodas problēmas. Tās parasti rodas sakarsmē ar apkārtējo vidi, ar apkārtējiem cilvēkiem, sociālajā funkcionēšanā. Sociālajam darbiniekam jāzina kaut kas arī no psiholoģijas. Ja cilvēks slikti jūtas, tad tās varbūt ir kādas psihiskas kaites, novirzes, traucējumi. Tā jau ir cita speciālista sfēra. Nepieciešamas zināšanas arī psiholoģijā, lai veidotos kontakts ar cilvēkiem. Jāprot cilvēkā radīt uzticēšanās sev. Ja cilvēkam ir problēmas, tad viņš

par to kaunās, kaut gan viņš nebūt nav vainīgs. Dabūt no viņa ārā, kādēļ viņam ir šī problēma un palīdzēt - tas ir sociālā darbinieka uzdevums. Tātad, pamatā sociālajam darbiniekam ir zināšanas par cilvēku, par to, kā cilvēks funkcionē, un par sabiedrību. Par mijiedarbību starp individu un vidi visplašākajā nozīmē.

- Vai ir apstiprināta un akreditēta sociālā darba bakalaura programma?

Signe Dobelniece

- Nē! Mums nepieņem bakalaura programmas akreditācijai. Taču situācija ir tāda, ka studenti saņem LU bakalaura diplomu. Universitātē ir zināmā mērā autonomija. Pašlaik vēl tā nav, ka tām programmām, kas nav akreditētas, nedotu valsts diplomu, taču mēs strādāsim pie profesionālās programmas veidošanas.

Kādas problēmas ar akreditā-

ciju? Mums neviens vārds nav pārņemts par programmas saturisko atbilstību vai neatbilstību. Mums formāli pasaka: "Zinātņu sarakstā nav sociālo darbinieku!" Ja nav zinātņu sarakstā, tad nevar būt programmā un tāpēc to nepieņem akreditācijai. Aiziet pat līdz absurdam. Augstākās Izglītības kvalitātes novērtēšanas centrā teicu, lai izvērtē mums šo programmu un "dod slēdzienu". Atbilde bija: "Jūs jau varat arī raganu bakalaura programmu uztaisīt un iesniegt!" Attieksme ir tāda, ka sociālo darbu pielīdzina kaut kādām raganu zinātnēm.

LU Mācību daļas attieksme ir tāda, ka tiem, kuri uzņemti sociālā darba bakalaura programmā, ļaus pabeigt. Šovasar studentus bakalaura programmā neuzņems. Pēc Senāta lēmuma sociālā bakalaura programma ir "likvidēta". Tā jāpārveido par profesionālo programmu. Nav tā, ka Universitāte sociālo darbu neatzītu.

Profesionālajā programmā, lai varētu tālāk mācīties, ir jābūt piecu gadu izglītībai. Domāju, ka varētu būt pieņemams variants, ka cilvēks studē četrus gadus un saņem profesionālu diplomu. Tiem, kuri vēlētos iet uz maģis-

trātūru, ļautu viena gada laikā apgūt akadēmiskās, socioloģiskās disciplīnas. Tas šiem cilvēkiem dotu iespējas turpināt mācības. Mums vistuvākais ir socioloģija. Mūsu studenti startē arī uz psiholoģijas maģistratūru, viena absolventa mācās komunikācijas zinātnes maģistratūrā. Sociālā darba maģistratūras nav un nebūs, jo tā nav zinātne. Maģistratūru var izveidot tikai tur, kur skaitās akadēmiska disciplīna.

- Studējot sociālo darbu, neiztikt arī bez praksēm.

- Sociālo darbu auditorijā vien iemācīt nevar. Pirmā prakse, kur studenti iepazīstas ar sociālo darbinieku potenciālajiem pienākumiem, ir ļoti smaga. Vispirms viņus ved uz sociālās palīdzības nodaļām, uz psihiatrisko slimnīcu - uz vietām, kur vajadzētu strādāt sociālajiem darbiniekiem un kur viņiem būtu daudz veicamā.

Lauks, kur varētu darboties sociālie darbinieki, ir ļoti plašs. Kaut vai ubagi, kas sēž ielās - nav normāli, ka viņi sēž. Bērni, kas neiet skolā. Tātad, tur ģimenēs kaut kas nav kārtībā. Jāpalīdz risināt problēmas šīm ģimenēm.

Sociālie darbinieki vajadzīgi Labklājības ministrijā, pašvaldībās ir sociālās palīdzības nodaļas, tāpat pagastos būtu jābūt cilvēkam, kas rūpējas par sociālo palīdzību. Ar domu - palīdzēt ne tikai konkrētajam cilvēkam, bet risināt problēmu kopumā.

MĀRA SADOVSKA

SOCIOLOĢIJAS KATEDRAS STUDENTU VIEDOKLIS PAR MĀCĪBU PROCESA KVALITĀTI LU

(Aptaujāti sociālā darba bakalaura programmas II - IV kursa studenti)

Pasniedzēju darba vērtējums:

lekciju saturiskā kvalitāte:

84% no aptaujātajiem II kursa studentiem uzskata, ka mācību procesa kvalitāti ietekmē pasniedzēja kompetence.

Vairākums - 58% II kursa studentu pasniedzēju kompetenci vērtē kā pietiekošu.

93% III kursa studentu par ļoti svarīgu faktoru mācību spēju profesionalitātei uzskata zināšanas par jaunāko informāciju specialitātes sfērā, taču 87% studentu attiecībā uz Socioloģijas katedras mācību spēkiem šajā jautājumā ir apmierināti daļēji.

62% IV kursa studenti sociālā darba programmas pasniedzēju lekciju saturisko kvalitāti vērtē kā labu.

lekciju pasniegšanas stils:

Pedagoģisko talantu par ļoti svarīgu uzskata 80% III kursa studentu, un 73% atbild, ka Socioloģijas katedras mācību spēkiem tas piemīt daļēji. Ar priekšmetu pasniegšanas metodēm daļēji apmierināti ir 67%, bet neapmierināti 27% III kursa studentu.

81% IV kursa studentu lekciju kursa pasniegšanas stilu novērtē kā labu.

Vērtējot pasniedzēju darba stilu, 63% IV kursa studentu pasniedzēju prasības uzskata par

pieņemamām, bet 31% - par pārāk zemām. Tas tikai liecina, ka, neskatoties uz bieži vien "kuluāros" savā starpā pausto neapmierinātību ar pārāk augstajām pasniedzēju prasībām studiju laikā, studenti vismaz atsevišķos gadījumos pieļauj "latiņas" pacelšanu uz augšu.

Interesanti, ka 67% III kursa studentu, vērtējot pasniedzēja profesionalitāti, par mazsvarīgu atzīst pasniedzēja zinātnisko grādu.

Zināšanu apgūšanas paņēmieni:

Kam studiju laikā vairāk būtu jāpievērš uzmanība - lielākam lekciju skaitam vai patstāvīgām studijām?

III kursa studenti nevēlas palielināt patstāvīgā darba apjomu. Par pietiekošu to uzskata 87%, par pārāk lielu - 13%.

Uz līdzīgu jautājumu par vēlamu studēšanas veidu 56% IV kursa studentu atbild, ka vēlas vairāk patstāvīgi studēt, taču reizē jautājumā par lekciju kopskaita izmaiņām 50% uzskata, ka lekciju skaits jāpalielina.

Iespējams, pašiem studentiem vēl nav skaidrības par efektīgāko studēšanas paņēmieni.

Zināšanu pārbaudes formas:

Kā pārbaudes formai 42% II kursa studentu dod priekšroku testiem, 21% - semināriem un referātiem. Visnepopulārākie ir eksāmeni un kontroldarbi.

Arī III kursa studenti par lietde-

rīgāku atzīst darbu visā semestra laikā. 60% dod priekšroku referātiem vai citiem pārbaudes darbiem.

Studiju programmas saturā vērtējums:

47% II kursa studentu uzskata, ka studiju programmā ir pietiekošs lekciju skaits, kas orientēts uz specialitātes apguvi. 25% studentu šajā jautājumā nav noleiktas nostājas.

Atbildot uz līdzīgu jautājumu, 13% III kursa studentu uzskata, ka mācību programmas priekšmeti pilnībā atbilst specialitātei. Salīdzinoši daudz - 87% atbild, ka atbilst daļēji. Ar piedāvātajiem obligātajiem izvēles priekšmetiem ir apmierināti 67%, neapmierināti 13%, kas negatīvi vērtē obligāto priekšmetu mazo izvēli.

80% III kursa studentu programmā vēlētos redzēt vēl papildus priekšmetus, kas tiešāk attiektos uz specialitāti - sociālo likumdošanu, cilvēktiesības, dažādu psiholoģijas novirzienus, sociālo ekonomiku, sociālo rehabilitāciju, pedagoģiju.

44% IV kursa studentu uzskata, ka četri gadi, lai iegūtu sociālā darba bakalaura grādu, ir par daudz, 56% atbild, ka tik, cik nepieciešams, bet neviens no aptaujātajiem studentiem neuzskata, ka četri gadi būtu par maz.

Lekciju izkārtojums:

63% II kursa studentu nav apmierināti ar lekciju sarakstu. Visi aptaujātie studenti, kuri nav apmierināti ar lekciju izkārtoju-

mu, uzskata, ka starp lekcijām ir pārāk daudz "logu", t. i., saraksts nav līdzsvarots un racionāls.

Ar lekciju sarakstu nav apmierināti arī 33% II kursa studentu, kamēr 67% atzīst, ka pret sarakstu kopumā nav būtisku iebilžu. Neapmierinātību izraisa "logi" un neveiksmīgi izkārtotā brīvdiena - nedēļas vidū.

Mācību materiāli un tehniskais nodrošinājums:

Vairumam II kursa studentu - 79% mācību materiālu pieejami daļēji, t. i., ne visi var iegādāties nepieciešamo literatūru. To izmantošana ir ierobežota. Lielākā daļa speciālās literatūras ir svešvalodā, turklāt reizēm tik specifiskā, ka, nebūdami valodas speciālisti, studenti saturu var pārprast vai saprast neprecīzi.

Ar šīm pašām problēmām ir saskārušies arī III kursa studenti. 93% uzskata, ka mācību materiāli pieejami daļēji, savukārt 7% - ka tie vispār nav pieejami.

Pamatā negatīvi tiek vērtēti arī tehniskais nodrošinājums. Viena lieta, kuras atrisināšana tiešām prasa līdzekļus, ir nodrošinājums ar datortehniku, jo bieži vien tiek izvirzītas prasības iesniegt kursa darbus datornoformējumā. Taču visu kursu studenti atzīmē lietas, kuru novēršana neprasa lielus materiālus ieguldījumus - vajadzētu atjaunot tāfeles auditorijās un nodrošināt ar kritu lekcijas sākumā. Arī elektroligzdām nepieciešams remonts, kuru bojājumu dēļ pasniedzēji bieži vien atsakās no tehnikas pielietojuma, kas savukārt

padara nabadzīgāku lekciju kursa izklāstu.

Studēšanas motīvi:

60% aptaujāto III kursa studentu kā studēšanas iemeslu min iespēju paplašināt zināšanu loku. 27% studē, lai iegūtu diplomu par augstāko izglītību.

Savukārt IV kursa studentu vidū tādu, kuri (kā paši atzīst) studē diploma dēļ, pašlaik ir visvairāk - 33%. Uzsākot studijas pirms trijiem gadiem par galveno motīvu tika uzskatīta interesējošo priekšmetu studēšana. Diploma iegūšana par vienu no galvenajiem iemesliem minēja 12%.

47% III kursa studentu ir ieplānojuši pēc studijām strādāt savā specialitātē. 53% vēl nav izlēmuši.

IV kursā vairs tikai 25% vēlas strādāt sociālo darbu, 31% nav izlēmuši, bet 44% domā, ka to drīzāk nedarīs.

53% III kursa studentu uzskata, ka, uzsākot studijas, savu izvēli atkārtoti, taču 33% to vairs nedarītu, t. i., izvēlētos citu specialitāti, par iemesliem minot neapmierinātību ar pasniedzēju profesionālo līmeni un mācību priekšmeta pasniegšanas metodēm.

75% IV kursa studentu neatteiktos no mācībām šajā programmā, ja rastos iespēja iegūt izglītību citā (iespējams, interesējošākā) specialitātē. 19% to visdrīzāk tomēr darītu.

VIEDOKLIS

Pelēki dūmiņi sirsnīgi griežas

Gadījās man reizīti uzpīpēt. Tas notika, kad gāju pirmajā klasē. Mans brālis tobrīd apmeklēja trešo klasi. Entuziasmu uzkurināja brāļa draugs, ar kuru viņi divatā ieviesa pamatotas un ļoti stipras šausmas visiem skolotājiem. Vārdu sakot, nopirkām cigaretes un zobu pastu, ko pēc tam saēsties, lai māmiņas nesajustu smēķu smaku un gājām uz graviņu - tālāk no civilizācijas (lai, nedod Dievs, neierauga kāds pazīstams subjekts). Ielidām betona trubā, kādas liek kanalizācijas šahtās, un ar drebošām rokām uzdedzām cigaretes. Mani jau iepriekš bija noinstruējuši, ka dūmus jāvelk uz iekšu, - ja tos pūš ārā, tad tā nav nekāda pipēšana. Sākumā viss bija jauki un neparasti. Jūtāmies kā pieauguši un vispār ļoti bravūrīgi. Pēc tam man palika ne daudz ne jauki ap dūšu... neatceros, vai es tad izvēmos, vai nē, bet no tā laika man ieviesās tāda pretīguma sajūta pret cigaretēm, ka es to nevaru pārvarēt vēl šobaltdien. Zināms, ka bērniības iespaidi ir paši spilgtākie. Tā bija arī pēdējā reize, kad es nodarbojos ar tādu lietu kā smēķēšana. Es neieteiktu nevienam mēģināt iedvest sev riebumu pret tabaku tādā veidā, tāpēc ka esmu redzējis pipētājus - entuziastus, kas, liekas, tikko no autiņiem izlīduši. Mans brālis nopipēja ilgu laiku, kamēr viņa sieva viņam pateica: "Vai nu es, vai cigaretes?". Viņš izvēlējās sievu. Būtu viņas visas tādas... Bet, diemžēl, paradokšāla situācija - vairums manu draugu ir nesmēķētāji, bet lielākā daļa draudzeņu smēķē. Es to varētu izskaidrot tikai tā, ka meitenes ātrāk padodas sabiedrisko uzskatu ietekmei. Kad pipējoša meitene sabiedrības acīs izskatījās kā kaut kas neparasts un pilnīgi aplams, tad arī bija maz meiteņu - pipētāju. Kas attiecībā uz manu brālīti, tad tagad viņš ar skaudību skatās, ka es esmu par pāris centimetriem garāks par viņu un ar smīnu saka: "Mans jaunākais brālītis".

Katrs izklaidējas kā pašam labāk patīk

Mani nekad nav valdzinājusi ideja piedzerties līdz bezfilmas stāvoklim. Šnabi es ne ikdienā, ne arī īpašos gadījumos nelietuju, bet, vadoties pēc Džima Morisona formulētā principa: "Es gribu izmēģināt, cik izturīgi ir realitātes rāmji", - es cenšos izmēģināt visu. Gribas arī sapsūst, kāpēc cilvēki tā fano par alkoholu. Viendien mierīgi apsēdos savā istabā, paņēmu tīru medicīnisko spirtu (neiešu taču es liet sev iekšā kaut kādu kandžu, es izvēlos tikai tīrus produktus), un lēnām iedzēru malkus divus - trīs. Pa ķermeni sāka plūst strāva un uguns. Sajūta apzibinoša! Nezinu, cik ilgi es tā nogulēju, analizējot savas izjūtas. Beigās es sapratu, ka šis stāvoklis līdzinās tādām, kādas es dažreiz sasniedzu meditējot, dažreiz pat vienkārši gulot gultā un pa logu skatoties uz zvaigznēm. Un es secināju, ka atšķirība starp meditāciju un alkoholu ir tā, ka meditējot nav jāterē nauda un pēc tās nekad nemēdz būt pagiras un sirdsapziņas pārmetumi.

Kas ir meditācija? Tā ir ieešana dziļi sevi un vienlaikus Visuma tālēs. Visas Pasaules sajūšana. Dažreiz tas ir līdzīgi ļoti spēcīgam seksuālajam orgasmam, tikai nav tik viegli sasniezams un parasti skar augstākus enerģētiskos centrus. Meditācija ir garīgs darbs sevis pilnveidošanā. Tas prasa garīgu piepūli. Meditācijas jēdziens nāk no Austrumiem, kur to jau gadu tūkstošiem piekopj jogi un mūki savas apziņas paplašināšanai un garīgajai attīstībai. Meditācijas sludināja Mahariši, ar ko viņš aizrāva Beatles kompāniju, sevišķi Džordžu Harisonu. Meditācija ir apziņas izmaiņas stāvoklis, kuru pat var salīdzināt ar tādu, kādu izraisa narkotiku iedarbība, tāpēc arī 60. gados par meditācijām interesējās hipiji, bet droši vien slinkuma dēļ, viņiem sirdij tuvākas bija narkotikas.

Mūsu sabiedrība ir absolūti apla-

mi orientēta attiecībā uz alkoholu un pipēšanu. Kaut kā pat ir izveidojies, ka dažos sabiedrības slāņos nīrgājās par tiem, kas nedzer un nesmēķē. To es esmu izbaudījis arī uz savas ādas. Tagad esmu apguvis pareizo taktiku. Ja man kādā kompānijā piedāvā uzsmēķēt vai/un iedzert, es sāku nežēlīgi nīrgāties par tiem, kas ir spējīgi iedabūt sev iekšā tādus mēslus kā grādīgus dzērienus, vai ar lielu entuziasmu rij tabakas sadegšanas gala produktus, no kuriem jebkuram normālam cilvēkam nāk vēmiens. Viens labs cilvēks man reizes desmit teica, ka viņa prātiņam nav aptverami, kāpēc es nedzeru. Dažreiz man pat kāds uzdrošinās paziņot, ka es tādēļ esmu nenormāls cilvēks. Neapšaubāmi es esmu nenormāls, bet šī taisni būtu laikam arī vienīgā lieta, kas mani vieno ar normāliem cilvēkiem. Ja kas, tad visi tie, kas dzer vai/un smēķē, ir ēzeļi.

Ja esat vērīgi visu izlasījuši līdz šai vietai, iespējams, jums būs pamatots secinājums, ka es esmu ļoti kategorisks. Jā, es bieži runāju ļoti kategoriski. Kas nerunā kategoriski, to vienkārši neviens neklausās. (Nedaudz par kategorisku runāšanu: pat idiotiskākos murgus var iegaltot plašām tautas masām, pārliecinošā toni vēstijot tos no augstas tribīnes (labāk, ja pie tam vēl uzrāda diplomu par zvēriģi augstu izglītību un izziņu par lepnu amatu). Tā jau tas parasti arī notiek.)

Dažreiz es nokļūstu visādos pasākumos, arī vienkārši dzērušu cilvēku kompānijās. Pēc kāda laika, būdams nedzēris, es sāku justies un uzvesties līdzīgi šiem iedzērušajiem ļautiņiem. Tās alkohola emanācijas, kas līdinās pa gaisu, sasūcas mani un izraisa līdzīgu efektu kā pārējiem pēc lietošanas iekšīgi. Tāds pats efekts notiek ar cilvēkiem masu psihozes pasākumos - politiskos mitiņos, rok-mūzikas koncertos, diskotēkās u. c.

Šeit un tagad es vienreiz atbildēju visiem, kas man jebkad ir prasījuši - prasa - prasīs: kāpēc es nedzeru grādīgus dzērienus? Es citēšu vienu ļoti prātīgu meitenīti: "Es nedzeru tāpēc, ka mans normālais stāvoklis atgādina tādu cilvēka stāvokli, kurš ir izdzēris divas pudeles šampanieša."

Viena laba draudzene man pastāstīja par sevi šādu stāstu. Kā viņa izteicās, tad nemēdz mērit noskaņojumus un uzvedību šampanieša pudelēs, pagaiļos, pitonos vai ziloniņos. Neskatoties uz to, vienā no masveida histērijas pasākumiem, kas tautā iegājuši ar segvārdu RAVE (un kuras šī meitene ir visai iecienījusi...), viņas uzvedība tika izmērīta *Extasy* tabletēs. Sekojoši: Nelietodama iepriekš it neko no vispāratzītājiem (tā sakot...) apreibināšanās līdzekļiem, bet ietekmēdamās tikai no TECHNO grandiozas, viņa dejoja un izturējās - hm, nu kā jau parasti, taču pēkšņi viņu "ielenca" divi rokeriska izskata zviedru jūrnīki, ar jautājumu: "Kur te var nopirkt *Extasy*?", "Nezinu." - teica meitene. "OK, nav tik svarīgi, galvenais - kur var dabūt to, ko esi lietojusi tu pati?" - tā zviedri. "Tepat." - meitene norāda uz dzērienu letes pusi. Sašauti par šādu narkotiku legalitāti, abi zviedri vienbalsīgi: "Kas tad tas ir?!" Meitene (nevainīgi) - *Sprite* (nu atcerieties, tas, kas pakļauj jūsu slāpes...).

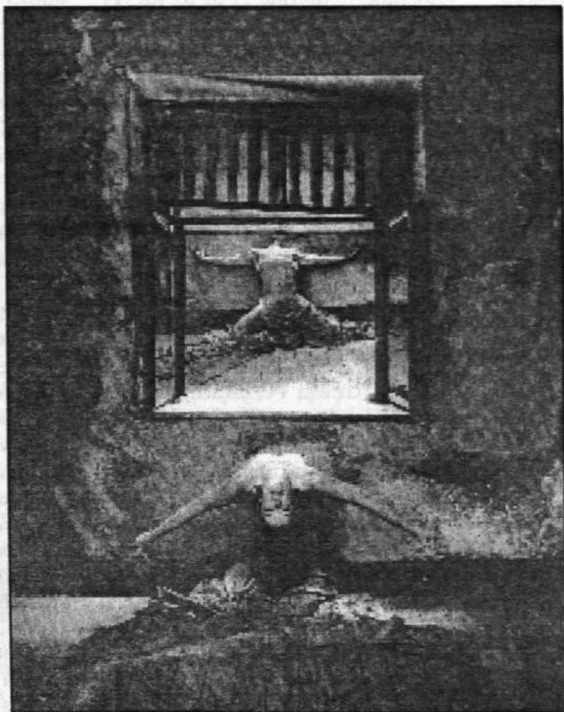
Saprotiet pareizi, es negribu taisīt *Sprite* ne reklāmu (viņi man nav maksājuši), ne arī antireklāmu (šis dzēriens man neizsauca nekādas nejaucas sajūtas), un īpaši attapīgiem paskaidrošu vēlreiz, ka šāds stāvoklis radās apkārtējās situācijas, nevis kādu preparātu dēļ

PAR PĪPĒŠANU, ALKOHOLA LIETOŠANU, SEKSU

UN CITĀM JAUTRĀM LIETĪNĀM, PAR KO ĻAUTIŅIEM BŪTU INTERESANTI UN PAT LIETDERĪGI PALASĪT

Nu, bet kāds kaifs!!!

Dzeršana un pipēšana cilvēku apziņā cieši savijas ar neizvēlīgu un haotisku seksuālo dzīvi. Parasti tas tā arī ir. Kas ir sekss? Tā ir divu (parasti pretēja dzimuma) cilvēku enerģiju saplūšana caur apakšējo čakru (enerģētisko centru), kas izraisa dažādas īpašas sajūtas, kas citādā veidā ir grūti panākamas. Kulminācija tiek panākta ar gļotādu uzbudināšanu, kas izraisa ļoti spēcīgus enerģētiskus procesus. Cilvēka dzīves pamatā ir enerģētiskie procesi, kas ietekmē cilvēku dzīvi vairāk par materiāli sataustāmām norisēm.

Tāpat kā pa elektrolīnu vadiem plūst strāva, tā pa cilvēka ķermenī cirkulē biostrāvas, veicot dažādas funkcijas. Tāpat strāvas plūst starp cilvēkiem. Jo tuvākā saskarsmē ir cilvēki, jo vairāk viņu biostrāvas ietekmē cita citu. Ja viens no viņiem ir enerģētiski vārgāks, tad viņš vampīrizē uz sava seksta partnera rēķina. Ja cilvēka biolauks ir piesārņots ar naidu, rūgtumu, skaudību, vai arī ar alkoholu, tabaku, narkotikām, tad visas šīs vibrācijas brīvi ieplūst seksta partnerī. Un, ja tas ir dzēruma stāvoklī, tad tas vēl pasliktina vibrāciju kvalitāti.

Gadās dzirdēt dēķu stāstus no meitenēm, kas sev biežā kārtā uzziēdušas spilgtu lūpu krāsu (lai nebūtu manāms, ka tās ir pilnīgi bālas no sliktas asins sastāva un zaudējušas spēju būt dabiski sārtas, jo nepārtraukti sliktas kosmētikas lietošana un neveselīgs dzīvesveids ir kaitīgi iedarbojušies uz ādu...), tur rokā cigareti un ar teatrāliem žestiem velk dūmus, bet acis viņām nav nekā cita kā vilšanās, bezcerība un garīgais tukšums. Viņu "mednieku stāsti" izklausās apmēram šādi: "Nu, sadzērāmies čoms tur, tad, "galīgi lopā", tur viens čoms, pag, es pat neuzprasīju kā viņu sauc, nu, ievilkā mani gultā, nu, pēc tam es neatceros, no rita, protams, "pohas lāpījām", viens tur bija pavisam apvēmies..."

Es bieži brīnos par tiem cilvēkiem, kas lej iekšā savā ķermenīti visādus mēslus un pēc tam vēl brīnās, kāpēc vēmiens nāk.

Kaut kā pat esmu pamanījis, ka daudzām meitenēm ne tikai neriebjas tuvība ar piedzērušiem puīšiem, bet pat patīk. Es to varētu izskaidrot tikai tā, ka reibums noņem bremzes no kompleksiem un sabiedrības nosacījumiem nospīestās personības, atklājot pirmatnējos agresīvos refleksus. Instinktu līmenī sievietēm patīk agresīvi vīrieši, jo tie ir vairāk spējīgi aizstāvēt savu ģimeni. Pagātnē, sevišķi akmens laikmetā, tas bija ļoti būtiski. Tad vēl es varu secināt, ka tas vairāk attiecas uz meitenēm ar vairāk izteiktu pirmatnējo instinktu sākotni.

Bieži vien alkohola lietošana tiek pieņemta kā līdzeklis problēmu risināšanā, pareizāk sakot, glēva cenšanās

nerisināt, palīgs bēgšanai no nepatīkamās realitātes. Tā ir nevēlēšanās pieņemt esošo situāciju, bet vienīgā nelaime ir tāda, ka gandrīz vienmēr situācija pati no sevis nekļūst labāka, bet, pēc visiem Mērfija likumiem, jebkurai situācijai ir tieksme tiekties uz maksimāli ļaunāku stāvokli. Tie, kas ir centušies tādā veidā kaut ko atrisināt, zina, ka rezultāts ir pretējs vērtējam, bet tiem, kas to vēl nezina, varu ieteikt aprunāties ar kādu vecu dzērāju, palūgt viņam padalīties ar iespaidiem par dzīvi.

Uz interesantām domām mani uzvedināja tas, ka es aizgāju pie dziednieces, kas man jau ir ļoti daudz palīdzējusi un arī tagad visu laiku palīdz lāpīt veselību. (Piebilde: meklējot visādus ekstrasesusus, dziedniekus, vārdotājus u. c., ja nepalaimējas, var ļoti stipri iegārbties). Viņa man izstāstīja, ka ar dzimumaktu starp cilvēkiem nodibinās enerģētiska saite, kas pastāv ļoti ilgi. Kopīgi mēs noskaidrojām, ka visdrīzāk man dzīvē nedaudz ieriebta tas, ka pirms kāda gada man gadījās pārgulēt ar meitenīti, kurai istenībā nebūtu nekādas vainas, ja viņa pastāvīgi nelietotu alkoholu un nepipētu. Vēl arī gadījās dzirdēt, ka ir ne mazums mūsu, kuri varētu teikt to pašu, ko es... Bet lielāka nelaime bija tā, ka kādu laiciņu pēc tam mēs ar viņu diezgan smagi sastrīdējāmies. Nekad nav labi, ja kāds uz cilvēku dusmojas, bet, ja ir nodibināta šāda enerģētiskā saikne, tas ietekmē daudz stiprāk. Tagad es nolēmu: es parakstīšos uz kaut ko vairāk par buciņu uz vaidziņa tikai tajā gadījumā, ja man ar meiteni būs pilnīga saskaņa un vismaz ļoti sirsnīgas jūtas vienam pret otru (paskaidrošu uzreiz, ka mēdz būt arī tāda alternatīva kā milestība - tās brīnums, reti, bet ir vēl sastopams šai pasaulē). Un vēl es pacentīšos, lai mēs tuvāko simt gadu laikā nesastrīdētos. Es arī nonācu pie loģiska secinājuma, ka laulātie (oficiāli vai nē) draugi, naidojoties vienam ar otru, ļoti kaitē viens otram ar pašiem sev. Daudz vairāk, nekā cilvēki, kuri starpā nav tuvu attiecību.

Galvenā ideja ir tāda, ka mūsu veselību (fizisko un garīgo) galvenokārt ietekmē enerģētiskie procesi. To, ka alkohols un tabaka veicina pārgrūvumu plānprātību, impotenci un vēl buķeti citu "jauku lietu", sen jau visiem zināms, tikai žēl, ka laikā līdz apziņai nav aizgājuši. Līdz apziņai tas aiziet tikai tad, kad izķepuroties no situācijas jau ir ļoti grūti.

Tā tas mūsu pasaulē ir, ka no diža līdz niecīgam - viens solis. Tā es šeit blakus minēju meditāciju un žūpošanu. Cilvēkiem ir tieksme meklēt līdzekļus dažādu neparastu sajūtu un apziņas stāvokļu sasniegšanai. Tas sagādā jaunus iespaidus un paplašina priekšstatus par pasauli.

Tāpat - no diža līdz niecīgam - var teikt arī par seksu. Dzimumakts ir vissvētākais rituāls - jaunas dzīvības radīšana. Tāpat tas var sniegt milzīgu baudu un gandarījumu. Bet no otras puses - cik daudz ciešanu ir sagādājis cilvēku tieksme gūt šo baudu, nerēķinoties ar partnera izjūtām. Pie šīs kategorijas pieskaitāmas arī izvarošanas. Tāpat prostitūcija diez vai kādu ir padarījusi laimīgāku. Visos laikos prostitūtas pārsvarā ir bijušas nabadzīgas sievietes, kuras šādi pelnītu naudu ir dzinis bads un izmisums. Un kas meklē viņu pakalpojumus - parasti tie ir garīgi nabadzīgi un neinteresanti vīrieši, kas nav spējīgi iekārdināt sievietes, nemaksājot par to naudu. Tas, pro-

tams, ir viss tik zināms un pierasts, bet cik daudz cilvēku nemaz neaizdomājas, kādi tam ir psiholoģiskie cēloņi un kā tas iespaido cilvēkus.

Ne vienmēr ir bez sekām

Parīs vārdu par tādu aizraujošu lietu, kā nodarbošanās ar seksu dzēruma stāvoklī, aizmirstot pirms tam uzvilkt prezervatīvu. Tagad Latvijā ir ļoti bēdīga situācija arī tajā ziņā, ka strauji samazinās dzimstība. Cilvēki saprot, ka jaundzimušo būs grūti uzturēt un atliek dzimtas pieaugumu līdz laikam, kamēr dabūs ienesīgāku darbu, bet dzērumā ieņemtie bērni dzimst vecākiem, kas nevar tikt galā ar savām psiholoģiskajām problēmām, kur nu vēl audzināt bērnu.

Daudzas atbrīvojas no sekām ar aborta palīdzību, kas nav nekāds cits, kā sava tuvākā radnieka slepkavība miega stāvoklī, kad viņš nevar aizstāvēties.

Tā tas ir, ka dzērumā ieņemtajiem bērniem daudz biežāk mēdz būt garīgi un fiziski defekti, nekā pārējiem. Jebkurā gadījumā ļaut cilvēkam dzīvot, kāds viņš arī nebūtu, ir pareizāk, nekā viņu nogalināt. Aborts bieži tiek izdarīts izvairoties no atbildības par bērna likteni. Bet no atbildības var izvairīties tikai, ja draud kriminālā atbildība, bet pēc *karmas* (cēloņu un sekas) likuma neviens nevar izvairīties no atbildības par izdarīto. Ja cilvēks izdarījis kaut ko pret savu sirdsapziņu, izvairās no kriminālā atbildības, viņu vēlāk sodīs pati dzīve.

Pasaules pieredze rāda, ka ar prasmīgu audzināšanu un ārstēšanu var uzvarēt ļoti daudzus fiziskus un garīgos defektus. Pēc garīgās pasaules likumiem daudz labāk ir, ja bērnam ļauj piedzimt, mīl un rūpējas par viņu visiem spēkiem, pat, ja šis bērns ir nācis "netišām", māmiņai ir piecpadsmit - sešpadsmit gadiņi un tētiņš ir pārbijies un apmulsis puīšelis, kuram pašam vēl augst un augst, vai pačībējis vispār. Jebkuram ir tiesības DZĪVOT! Iedomājieties sevi viņa vietā. Kaut arī daudz runāts, bet nav lieki atgādināt, ka aborts ļoti kaitē sievietes veselībai un apgrūtina turpmākās dzemdības, ja tādas vispār kādreiz pēc tam ir iespējamas. To jums var apliecināt pat tradicionālās medicīnas pārstāvji, lielāki daļai no kuriem nav nekādas sajēgas par smalkās pasaules norisēm.

Un vēl būtu ļoti vērtīgi, ja jaunpiedzimušajam nebūtu jāskatās uz piedzērušiem tētiņiem un māmiņām, un nebūtu jāgandē savas neostiprinātās plaušas ar tabakas sadegšanas gala produktiem, kas viņam draud ar vēl bēdīgākām sekām, nekā pašiem pipētājiem.

Vēl viens iemesls, kāpēc es nepīpēju un nedzeru ir tas, ka es ļoti mīlu un cieņu savu organismu. Uzreiz izriet secinājums, ka šo paradumu piekopēji bargi nicina savu ķermeni un visiem spēkiem cenšas tam ierībt. Nu par ko jūs viņu, nabadziņu, tā?

Bieži vien tīri savtīgos nolūkos man gribas cilvēkiem piespiest lietot arī tādu galvas smadzeņu funkciju, kā domāšana. Lai cilvēks par kaut ko sāktu domāt, ir jāpievērš viņa uzmanību. Vislabāk var pievērst kāda uzmanību - vienkārši sakaitinot. Tāpēc jau es te esmu sarakstījis tik daudz rupjību par attiecīgo pilsoņu kontingentu.

**POLS STARS,
PANKS, HIPIJS UN METĀLISTS &
ANARHISTS (VIENPERSONĪGI UN
VIENLAICĪGI), ATŠKIRĪGI NO
PĀRĒJIEM TĀDIEM - NE NARKO-
MĀNS, NE DZĒRĀJS UN NEPIPĒTĀJS**

studentu padomes lapa

LU SP SĒDE (NU JAU OTRĀ)

Ir notikušas jau divas Studentu padomes sēdes. Kas tad ir padarīts šajā laikā?

Kā jau visi labi atceras, par jauno Studentu padomes priekšsēdētāju padome ievēlēja KNZ locekli UĢI MELDERU. Viņa vietniece ir PeGaSu pārstāve GUNDEGA DIČEVA. Studentu padomes sekretārs ir Nacionālās apvienības pārstāvis MĀRTIŅŠ LĀCIS. Studentu padomes prezidija Pirmais loceklis ir KNZ pārstāvis DIDZIS USTUPS. Nu ko, prezidija sastāvs ir noskaidrots. Kā atzina neatkarīgie un atkarīgie novērotāji, šoreiz sastāvu noteica KNZ spidoši izplānotā stratēģija un pirmās izstrādātā taktika.

Protams, tas nav vienīgais darbs, ko padome ir izdarījusi. Jaunā padome aktīvi ir sākusi strādāt visai plašā diapazonā. Ir notikušas tikšanās ar Universitātes vadību (rektoru Zaķi, mācību prorektoru Krūmiņu, Studiju informācijas centra direktoru Stoni). Ir plānots šogad veikt dažādus plaša vēriena projektus. Ir iegūts jau atbalsts pasniedzēju novērtēšanas projektam visas Universitātes līmenī. Šeit kā viena no projekta līderēm minama Gundega Dičeva. Viņai jau ir pieredze šajā jautājumā Ekonomikas un vadības fakul-

tātē, kur viņa bija viena no šī projekta īstenotājām.

Tomēr tie nebija vienīgie vieši, ar kuriem tikās padomes pārstāvji. Uz padomes sēdi bija atnākuši Studentu iniciatīvas fonda pārstāvji. Viņi izklāstīja savas vēlmes, kuras īsumā bija tādas: ir paredzēts projekts, pēc kura, sākot jau ar šā gada 1. septembri, Universitātes studentiem būtu jaunas studentu apliecības. Un tās būtu ISIC starptautiskās studentu kartes. Šī projekta galvenais minuss, pēc padomes domām ir tas, ka šīs kartes katru gadu būtu jāmaina, tātad par to arī katru gadu būtu jāmaksā. Padomes locekļi tomēr ir arī savas Universitātes patrioti, un tāpēc viņus galīgi neapmierināja fakts, ka Universitātei nebūs SAVA studentu apliecība. Par pievilcīgāku tika atzīts SIC sagatavotais projekts. Šis projekts paredz, ka jaunās studentu apliecības būtu plastikāta formas, arī ar magnētisko līniju. Pozitīvais moments neapšaubāmi ir arī tas, ka šī karte tāpat kā vecās būs derīgas visu mācību laiku.

Studentu padomes jaunie pārstāvji ir aktīvi iesaistījušies LSA darbībā. Tā kā esam lielākā Universitāte Latvijā, tad plānots

jau tuvākā laikā pārņemt arī varu tur. Padomes pārstāvji jau ir aktīvi iesaistījušies darba grupā, kura nodarbojas un cinās pret vispārēju studiju maksas ieviešanu augstskolās.

Lai nevarītos tikai savā sulā, Studentu padome met arī skatīties apkārt. Tā šoreiz Studentu padomes priekšsēdētāja vietniece pagājušajās nedēļas nogalē bija Igaunijā, kur notika Igaunijas "Augstskolu dienas". Par to, kā viņai tur gāja, kas jauks un jauns Igaunijā, lasiet nākamajā numurā.

Tā kā šogad Studentu padomē ir salasījušies daudzi juristi (veseli 5), tad šogad Studentu padome ir apņēmības pilna pierādīt savu tiesisko pēctecību.

Protams, aktīvi strādā arī citas komisijas. Kā spilgtākās (visvairāk uz āru redzamais) darbs ir minams jaunās Studentu padomes plāksnītes izgatavošana. Šeit liels paldies jāsauc čaklajiem KNZ pārstāvjiem, pedagogiem Mārtiņam Vērdiņam un Artūram Kalniņam. Tā kā, lūdz, visi ir laipni aicināti nākt ciemos uz padomi ne tikai pēc braukšanas mēnešbiļetēm, bet arī citos sev interesējošos jautājumos.

Tas šoreiz arī viss, bet turpinājums sekos!

SĀKUMS TELPĀS - BEIGAS VARBŪT IELĀS

Ledus ir sakustējies! Tā varētu nosaukt Latvijas Studentu apvienības darbību. Pirmdien, 16. februārī, LU Mazajā aula notika LSA rīkotā preses konference "Studenti pret vispārēju studiju maksu un par valsts saistību izpildi".

Konferences sākumā īsi tika raksturots pašreizējās izglītības sistēmas stāvoklis Latvijā. Situāciju vislabāk raksturoja pieminētie skaitļi. Un šie skaitļi bija ļoti nežēlīgi. Pēdējo piecu gadu laikā studentu skaits Latvijā ir audzis 2 reizes (salīdzinot 93./94. m. g. Latvijā bija 37,5 tūkst. studenti, tad 97./98. m. g. jau 64,5 tūkst. studentu). Šis process ir ļoti apsveicams un atbalstāms, jo Latvijā studentu skaits uz 10 000 iedzīvotāju ir līdzīgs kā Vācijā. Jā, bet šeit arī sākās problēma. Lai arī studentu skaits ir nemitīgi audzis, stipri ātrāk ir augusi inflācija. Pēdējo piecu gadu laikā, kad inflācija ir sasniegusi vismaz 100%, augstākās izglītības budžets ir palielināts tikai par 10%. Veicot augstskolu optimāla finansējuma aprēķinu, LSA ir secinājusi, ka augstākās izglītības gada budžets ir jāpalielina par 30 milj. latu.

Tātad LSA atzīst, ka pašreizējais augstskolu stāvoklis ir bēdīgs. Tomēr LSA ir būtiski iebildumi, kā šo naudu tiek mēģināts iegūt. Pēc pašreizējā projekta, ir plānots šo izstrūkstošo naudu iegūt no budžeta grupas studentiem. LSA kā visu Latvijas studentu pārstāve ir pret vispārēju, kaut arī pakāpenisku, studiju maksas ieviešanu valsts dotētajās augstskolās (pie kurām neapšaubāmi pieskaitāma mūsu Latvijas Universitāte).

Konferences gaitā tika arī atgādināti Latvijas 6. Saeimas partiju solījumi izglītības jomā. Pašreiz valdību sastādošās partijas visas kā viena izglītībai ir solījušas veltīt lielu uzmanību. Tāpat izglītību bez uzmanības nav atstājusi premjera Krasta vadītā valdība savā darbības deklarācijā. Tomēr skaitļi ir nepielūdzami, un fakti rāda ko citu. Izglītība šajos gados ir atstāta paberna lomā un pēc LSA prezidenta vārdiem, "dotēta pēc pārpalikuma principa."

Kā jau tika minēts, šī preses konference bija tikai tāda ledus iekustināšana, kuras galvenais mērķis bija sabiedrības uzmanības pievēršana. Tāpēc jau tuvākajā laikā LSA ir gatava rīkot nākamo preses konferenci, kurā izklāstīs savus risinājumus augstākās izglītības budžeta palielinājumam un tā optimālam izlietojumam.

LSA turpmāk ir iecerējusi rīkot ne tikai preses konferences. Ir iecerētas diskusijas ar Izglītības un zinātnes ministriju, Rektoru padomi, kā arī ar politiķiem.

LSA ļoti cer uz šo diskusiju veiksmīgu risinājumu dialoga veidā. Tomēr tā patur sev tiesības paust arī savu (tātad arī visu mūsu, studentu) viedokli radikālākā veidā. Tuvojas pavasaris. Laiks kļūst siltāks, un studenti ir nemierīgāki. Tā kā, iespējams, arī ikviens students varēs likt ieguldījumu šīs lietas labā.

Jau 28. februārī LSA kongresā tiks noteikti turpmākās aktīvās darbības pasākumi, pēc gaidiet svaigākās ziņas un nesiet kūtri, jo tikai vienotībā ir spēks.

DIDZIS USTUPS

JAUNĀ STUDENTU PADOME PATI PAR SEVI (OTRAIS ŠĒJUMS)

Gunvaldis Skrastiņš Gunis

Mācos Ģeogrāfijas fakultātē. SP vēlēšanās kandidēju KNZ sarakstā. SP esmu otro reizi. Esmu Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultātes Studentu padomes priekšsēdētājs. Tas arī viss par manu oficiālo pusi. Īstenībā esmu ļoti jautrs un darbīgs cilvēks. Ar alkoholu esmu uz jūs, bet ar saldumiem es vienkārši izrēķinos. Mans dzīves moto "Ticība Dievam" un "Steidzies lēnām!"

Ivo Klotiņš

Es, Ivo Klotiņš, esmu dzimis 1978. gada 9. maijā Rīgā. 1985. gadā uzsāku mācības Ogres humanitārajā ģimnāzijā. Piedaloties Sorosa Fonda - Latvija rīkotajā konkursā par iespējām mācīties ASV un Anglijas privātajās un valsts skolās, ieguvi stipendiju 1994./95. mācību gadam studijām ASV privātajā ģimnāzijā Christ School. Mācoties šajā skolā, ieguvi priekšzināšanas ASV jurisprudencē - krimināltiesībās, konstitucionālajās tiesībās un darba likumdošanā, kā arī stažējos Ziemeļkarolīnas advokātu birojā "Van Winkle, Buck, Wall, Starnes and Davis, P. A.", kur iepazinos tuvāk ar ASV likumdošanu un advokātu praksi šajā valstī.

Pēc atgriešanās no ASV turpināju mācības Rīgas Humanitārās ģimnāzijas 12. klasē.

1995. un 1996. gada laikā esmu arī aktīvi iesaistījies UNESCO Latvijas biroja darbībā, un kopā ar šo fondu piedalījies vairākās konferencēs un forumos par jauniešu problēmām, no kuriem nozīmīgākais bija 1995. gada rudenī.

1996. gada aprīlī, piedaloties Dānijas kultūras centra rīkotajā konkursā par iespēju piedalīties minoritāšu kursā 1997. gada vasarā, ieguvi stipendiju, lai piedalītos šajā projektā, ko sponsorēja Eiropas Savienības Komisija, Eiropas Minoritāšu Centrs un citas organizācijas. Pēc piedalīšanās šajā kursā piekritu vadīt minoritāšu kursu nedēļu šī gada vasarā Latvijā.

1997. gada decembrī, balotējoties Juristu sarakstā, tiku ievēlēts LU Studentu padomē.

Artūrs Kalniņš

Esmu Artūrs Kalniņš ar 21 gadu garu dzīves stāžu.

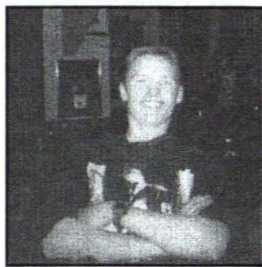
Dzimis un uzaudzis esmu Valmierā. Izzināt cilvēkus un dzīvi esmu devies uz LU Pedagoģijas un psiholoģijas fakultāti. Runāju ar cilvēkiem par to, ko viņi visvairāk vēlas.

Neesmu nobriedis, lai teiktu - "Šodien ir tik savāds laiks, ka acis pašas krit ciet un gribas gulēt."

Esmu starp jums, lai būtu ar jums un gūtu no jums.

Mārtiņš Šaško

Mārtiņš Šaško. Jā, tā mani sauc. Profesionāls diletantis jebkurā jautājumā. Dzimis tālajā Puryu ciemā, tālajos 70. gados (tiesa, pašā nogalē). Šogad augsti paceltu galvu iesoļoju trešajā gadu desmitā. Savas izglītības gaitas iesāku dzimtajā ciemā, pēc tam pārcēlos uz lielpilsētu - Ādažiem. Tādējādi, katram kļūst skaidrs, ka esmu speciālists lauksaimniecībā. Kad pirms kāda laika sāku mācīties LU EVF, jutos kā nokļuvis lielā tautas sastrēgumā. Tāpēc mans mērķis ir šo sastrēgumu virzīt un vadīt, lai tiktu veikti lieli un mazi darbi. Kādu dienu, kad visur spīdēs saule un visus cienās ar saldējumu, ziniet, ka arī es esmu cinījies par to.

Es

Kā parasti sēžu. Nezinu, vai tā ir labi. Ja ne, tad labi, ja otrādi, tad vēl labāk. Vajadzētu kaut ko izdarīt. Izdarīsim. Dažreiz kļūstu smieklīgs, bet ne ļauns. Sliktais. Nu un? Ja nepatik - neēd. Ir varianti. Vislabākais ko protu, ir spēlēt paslēpes. Uzspēlējam. Es vadu. Nemeklēju? Nu un? Dažreiz nesaprotu apkārtējos tikpat labi kā sevi pašu. Nevienam nā vietā nedarīs, to kas jāizdara. Labāk vēlāk nekā par vēlu. Pilns ideju kā nenolasīta ābele (ābece). Visvairāk patīk vārdu spēles. Kliukt, klaukt. Punkts.

Uvis

Mārtiņš Vērdiņš

Esmu 20 gadus vecs. Dzimu Ventspilī, dzīvoju Talsos, tagad studēju mīļajā Ped. un psih. "meža" fakultātē. Mīlu mazus bērnus un dzīvniekus, tādēļ izvēlējos skolotāja profesiju. Cienu J. A. Komenski, mīlu izņemt zivis no tikla, riebjas melot (bet nākas).

Paldies visiem vēlētājiem - O jā tomēr bet ne visā jūs esat mans ceļš un patiesība jums jābūt ar mani.

(Turpinājums 7. lpp.)

4. martā plkst. 18.00 Studentu padomes telpās atkal INFO DIENA. Aicināti visu fakultāšu pašpārvalžu pārstāvji.

KNZ KONKURSS

Klāt ir kārtējais KNZ konkurss. Šis nebūs parasts, bet gan neparasts KNZ konkurss. Kāpēc tā, par to lasiet vēlāk. Bet tagad pie lietas.

Pēc jūsu vēstulēm spriežot, var secināt, ka jums galvā ir jau pavasaris. Kā jau jūs nojaušat neviena pareizā atbilde netika saņemta. Līdz ar to arī balvas netiks izsniegtas. Lai šāda situācija neatkātos, KNZ konkursu koleritā komisija nolēma nākamo konkursu rīkot vienkāršāku. Kā jau minēju šis konkurss nebūs parasts. Šis būs tematiskais konkurss - KNZ Valmierā. Tāpēc saņemiet jaunus KNZ Valmierā konkursa jautājumus.

1) Vai KNZ ir kāda saistība ar Valmieru?

a) Ir;
b) nav;
c) man vienai.

2) Cik no KNZ locekļiem LU SP dzīvo Valmierā?

a) 25;
b) 4;
c) nevienš.

3) Kas ir KNZ ģenerāl-priekšnieka Didža Ustupa dzimtene?

a) Valmierā;
b) Čerņovci;
c) Izvalta.

Jā, tas šoreiz viss. Šini reizē KNZ konkursu koleritā komisija nolēma atļaut sūtīt uz KNZ ģenerālštābu arī nepareizās atbildes. Adrese tā pati vecā: Rīga, Buļļi 5-116, Didzim Ustupam.

KAS? KUR? KAD? ZIŅAS NO PAŠPĀRVALDĒM

VĒSTURNIEKI ceturtdien rīko balli "Valentīna atrauga". Pasākums būs "slēgtais". Tajā būs ļauts piedalīties tikai fakultātes studentiem. Pašpārvalde ir iegādājusies novusa galdu. Tagad ir tikai problēmas ar pārējo aprīkojumu. Lielākais paveiktais darbs ir sadalītās stipendijas. Vidējā stipendija ir 16 lati.

JURISTOS stipendijas gan nav tik lielas. Teicamnieku stipendija ir 11 lati. Pamatstipendija ir 8 lati.

ĶĪMIKOS stipendijas joprojām daļa dekanāts. Ir trīs veida stipendijas: 9, 15 un 25 lati. Ķī-

miķos notika tradicionālais Valentīna piemiņas pasākums. Pasākuma laikā bija redzami dažādi priekšnesumi. Uz visu fona izcēlās labi pārdomātais 3. kursa pārstāvju priekšnesums. Patikamu pārsteigumu sagādāja arī modes skate. Sikāk par šo pasākumu lasiet jau nākamajā numurā. Piekdien notiks volejbola spēle, kurā sacentīsies biologi ar ķīmiķiem.

PEDĀGOGOS uz pirmo pašpārvaldes sēdi ieradās tikai 3 cilvēki. Ir sākusies aktīva kampaņa, lai pašpārvaldes darbā iesaistītos arī jaunie. Ir pat plānots or-

ganizēt semināru. Lēnām tiek veiktas jau pirmās sagataves 1. aprīļa sporta spēlēm. Pašpārvaldes locekļi ir jaunās telpas gaidās. Ja viņu ilgas īstenosies, tad jaunajās (lielajās) telpās domāts rīkot pat izstādes.

EKONOMOS ir beigusies pārsniedzēju novērtēšana. Tās rezultāti tika prezentēti fakultātes Domē. Reakcija nav bijusi viennozīmīga, tomēr rezultāti ir parādījuši dažādas spilgtas tendences. Ar rezultātiem interesenti var iepazīties INTERNET tīklā. Pašpārvalde ir ieguvusi jaunas telpas. Kā izteicās paši ekonomi, ja

telpai būtu bijuši arī logi, tad jau būtu pavisam jauki.

BIOLOGOS piekdien, 13. datumā, notika pasākums "Melnais Valentīns". Pasākumu organizēja jaunā Studentu padome. Pasākums izdevās. Tika kronēts "Mis un Mistery Melnais Valentīns". Lai arī publikas atsaucība bija liela, tomēr pirmā kursa pārstāvji bija manāmi tikai ar lielu piepūli. Varbūt viņa ir smagā sesija. Taču biologos mājā cerība, ka 1. kurss atpazīs un aktīvāk iesaistīsies fakultātes sabiedriskajā dzīvē. GEOGRĀFOS notika Fukšu

balle. Fuksenē piedalījās tikai tie fuksi, kas izgājuši cauri pirmajai sesijai. Fuksēšana bija uzticēta 4. kursam. Fakultātes SP pārstāvji piedalījās fakultātes Domes sēdē, kur lēma jautājumu par maksas palielināšanu maksas studentiem. Pateicoties aktīvai studentu darbībai, šo jautājumu pārcēla uz nākamo sēdi. Padome ir sarīkojusi arī stipendijas. Vidējā stipendija ir 17 lati.

TEOLOGOS, kā izteicās teologu pārstāvis, viss notiek!

JAUNĀ STUDENTU PADOME PATI PAR SEVI (OTRAIS SĒJUMS)

ES

Mani sauc Mārtiņš, - Galiņš Mārtiņš! Mācos E&V fakultātē, 3. kursā. Tie, kuri nezina, ko nozīmē burti "E" un "V", varu paskaidrot: "E" nozīmē ekonomikas, bet burts "V" - vadības.

Patiesībā, esmu par sevi labās domās un uzskatu, ka es esmu labais. Tiesa gan, tas izklausās pietiekoši egoistiski, bet nekas, tāds es esmu.

Esmu sabiedriska, dažkārt pārāk sabiedriska. Piedalos visur, kur vien tik nav slinkums un ir laika. Sakarā ar šo sabiedriskumu esmu kļuvis mazliet nelaiķis - cilvēks, kuram hroniski pietrūkst laika.

Tas īsumā par manām vizuālajām un nevizuālajām iezīmēm.

Info par mani:
Dzimis tālajos septiņdesmitajos. Eh! Kas tie bija par laikiem! Arī tagad man tie laiki ir mīļi. Bērniņu pavadiju laukos. Tieši tā, jūs nekļūdaties, Madonas kalnos. Bet tas nekas!

Otrā nopietnā izglītība pēc pamatskolas, ir Rīgas komercskola. Droši vien tā jums varētu kaut ko izteikt, bet varbūt arī neko neizsaka...

Kā jau minēju, pašlaik es mācos LU Ekonomikas un Vadības fakultātē.

Pārstāvu studentu korporāciju Lettonia un ar to lepojos. Es tur esmu aktīvs biedrs.

Ko vēl jūs gribētu zināt? Vēl daudz ko?! Tas ir pagaidām arī viss! Kad tiksimies, gan jau kaut ko vēl pastāstīšu.

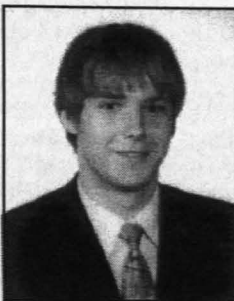
Gundega Dičeva

Dzīvoja reiz puķe tāda... Hei, te jūs sveicina Gundega - Ekonomikas un vadības fakultātes studente, kā arī ar 1998. gada 5. februāri - LU Studentu padomes priekšsēdētāju biedre, kura

ne tikai sēž pie mācību grāmatām, bet arī iesaistās sabiedriskajās aktivitātēs, tādas kā pārsniedzēju novērtēšana fakultātē, kā arī citos visnotaļ lietderīgos semināros.

Nāku no Zilo Ezeru zemes - Balviem, bet iepriekšējos trīs gadus dzīves pieredzi esmu krājis studentu pilsētā - Jelgavā - Spīdolas skolā. Esmu cilvēks, kuram simpatizē lietas un vietas, kas mainās, attīstās, protams, uz labo pusi un vēl apstākļi, kas rada iespēju ceļot. Ceļot un vēlreiz ceļot. Kas gan var būt jautrāks un aizraujošāks par izbaudītām zemes-

Šogad Ķīmijas fakultātes pašpārvaldei jau 3 gadu jubileja. Tās rindās ir bijuši daudzi leģendāri un teikām apvīti biedri. Šogad vēlēšanas notika vienlaicīgi ar SP vēlēšanām. Piedalījās divi saraksti. Pārliecinošu uzvaru guva saraksts ar nosaukumu "Uzvarētāji" ar spilgti izteiktu lideri - bēdīgi slavēto Jāni Švinski. Otrs saraksts cieta nežēlīgu sakāvi, par ko arī visiem lielais prieks (kā tajā dziesmā). Iepriekšējos divos gados notika atklātās pašpārvaldes vēlēša-

Pavasara semestrī Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultātē vidusmēra stipendija būs septiņpadsmit latu. Savu stipendiju ģeogrāfi varēs noteikt itin vienkārši: pareizinot pirmo vidējās atzīmes ciparu ar divi.

Atbilstīgi fakultātes stipendiju nolikumam ģeogrāfi stipendijas pretendenti dala atzīmju grupās pēc pirmā vidējās atzīmes cipara, pavisam sešās - no četri līdz deviņi. Visvairāk bakalaura programmas studentiem pirmais cipars ir seši, maģistra programmas astoņi, bet kopā - septiņi. Stipendija ir tieši proporcionāla pirmajam vidē-

"UZVARĒTĀJI" - ĶĪMIJAS FAKULTĀTES PAŠPĀRVALDE

nas, kurās ar rokas pacelšanu ievēlēja vienu vai otru locekli. Ķīmijas fakultātes pašpārvaldē ir 12 locekļi. Par priekšsēdētāju ir ievēlēts Valters Paiders (4. kurss). Grūti spriest, kāpēc par šo kandidāturu nosvērās uzvaras svaru kreisā svira. Varbūt tāpēc, ka Valters ir strādīgs kā skudra, bet varbūt tāpēc, ka viņš ir garākais loceklis pašpārvaldes rindās. Būtu grēks nepieminēt J. Švinska dāvinājumu. Jānis SP novēlēja personīgo IBM personāldatoru, kuru viņš godam ieguva KNZ

ĢEOGRĀFI DALĀ TĀ

jās atzīmes ciparam. Tāpat kā citus gadus pārejas reizulis no atzīmes uz stipendiju ir aptuveni divi.

Salīdzinot stipendijas saņēmēju skaitu ar valsts budžeta finansēto studentu skaitu, redzams, ka parādnieku īpatsvars nav diez cik mainījies: stipendija piešķirta 47,0% budžetnieku (44,4% bakalaura programmās, 52,7% maģistra programmās).

Augsta sekmības līmeņa vietā ģeogrāfi var lepoties ar lielām stipendijām. Proti, vidējā aritmētiskā stipendija šopavasar ir Ls16,64 (bakalaura programmās Ls14,46, maģistra program-

superkonkursā. Protams, Ķīmijas pašpārvalde nav nekāds bēgļu kantoris, atšķirībā no ģeogrāfiem un biologiem, kas slapstās pa kafejnīcām. Pašpārvaldei ir savas telpas, turklāt lielas un plašas ar akustisko aparāturu un klavierēm.

Nu, par galveno - par padarīto. Ir četri galvenie pasākumi, kurus gada laikā rīko SP: Fukšu balle, vēlēšanas, Valentīna diena un, protams, 30 gadu ilgam tradīcijām apvītas Ķīmiķu dienas.

Kā šie pasākumi izdosies, lasiet visa gada garumā "Universitātes Avīzē".

mās Ls20,63). Tā kā faktiski stipendija mērāma veselos latos, minētie skaitļi noapaļojami par septiņpadsmit, četrpadsmit un divdesmit vienu latu. Tie ir mazliet lielāki nekā citos semestros. Pieminams, ka ģeogrāfos nav barjeras stipendijas saņemšanai. Stipendiju saņem arī vienīgais īpatnis, kura vidējā atzīme ir zemāka par 5,0.

Šogad stipendijas rēķināja divi cilvēki pusotru stundu, tā ka nav pamata bažām par ģeogrāfu stipendiju kārtības sarežģītumu. Īpašs paldies par ieguldījumu Gunvaldim Skrastiņam un Andrim Kleperam, pie kuriem arī var griezties citās stipendiju lietās.

RITVARS EGLĀJS,
NACIONĀLĀ APVIENĪBA

STUDENTU TRADĪCIJAS DZĪVĒ

(galvenajās lomās: Armands un Daiga)

Jā, tā tas ir. Vismaz Bioloģijas fakultātē to var apgalvot droši. Mainoties dažādiem laikiem un varām, fakultāte ir saglabājusi savas senās studentiskās tradīcijas. Ir saglabājušies lieli "masveida" pasākumi, tādi kā Biologu nakts, Mediums, protams, Fukšu balle. Bet ne jau par tiem šoreiz būs stāsts. It sevišķi agrāk, studentu vidū bija izplatīta tā saucamā Studentu kāzas.

Jā, tiešām skaista tradīcija. Vēl skaistāks šis pasākums, protams, kļūst, ja to svin vis-

pasauls milētāju - Valentīna dienā. Visa šī pasākuma autori bija bioloģe Daiga ar savu draugu Armandu.

Sagatavošanās notika kā jau kāzās pienākas. Tika izvēlēts vedējparis. Kā jau Studentu kāzās pienākas, jaunā pāra vecāki arī tika izraudzīti no studentu vidus. Katram bija

sava "radagabala" un "bērnības drauga" loma. Kad lomas jau bija sadalītas, sākās nežēlīgais sagatavošanās drudzis. Svētku ceremonijas teksta dzejošana, gredzenu kalšana, kāzu tradīciju meklēšana. Bet tie jau tagad liekas tādi patīkami sīkumi.

Pats svētku vakars padāvās varen negants. Kā jau dzied tajā dziesmā "Sniga sniegi putināja". Jā, sniga tiešām godam.

Tomēr tas netraucēja svētku garastāvoklim. Kad cienījamie svētku viesi bija saradušies, oficiālā ceremonija varēja sākties.

Jāpiebilst, ka viss šis pasākums notika viesmīlīgajās Vides izglītības centra telpās, Carnikavā. Kā jau minēju, pasākums sākās ar svinīgu ceremoniju. Jaunais pāris bija vienkārši satriecošs. Iespaidus vēl spilgtākus padarīja ceremonijas "vadītāja" Irisa. Tiešām sanāca skaisti. Protams, neiztika bez kurioziem. Līdz pat ceremonijas beigām, nebija noskaidrots, kas tad īsti par "radagabalu" ir kāds biologs (nesauksim šoreiz viņu vārdā). Pēc vienu domām, viņam bija jābūt līgavaiņa tēva lomā, pēc otru - līgavas tēvam. Lai neapvainotu nevienu, "gādīgais tēvs" apsveica abus.

Likvidējot mazo misēkli, kāzas turpināja savu virpuli. Izpildot visdažādākās tradīcijas un laimes spēles, tika noteikts jaunā pāra liktenis (tā, piemēram, jaunajam pārim būšot 45 bērni. Uh! Tātad latvju tauta tomēr neizmirs!) Pie krāšņā mielasta galda, kā jau pienākas, galvenā uzmanība atkal tika pievērsta jaunajam pārim. Likās jauko "radu" apsveikumi nekad nebeigsies. Arī šeit, protams, neiztika bez

kurioziem. Kad runa bija jāsaka "līgavaiņa krusttēvam", viņš to gari un plaši aprakstīja ar kopīgām bērības dienu atmiņām un piedzīvojumiem bērnudāzā. Tikai vēlāk lielais orators atskārta, ka viņam teorētiski vajadzētu būt kaut nedaudz vecākam. Bet tas viss, protams, padarīja svētkus tikai krāšņākus.

Tomēr jāatzīst, ka kāzās gadījās arī pa kādai

kļūmei. Nez no kurienes uz galda bija uzradušās absolūti neēdami rūgtas kūkas. Tā kā uz galda nebija manāms cukurs, svētku viesi izrādīja pamatotu sašutumu. Atskanēja dažādi provokatoriski saukļi, tomēr pēc kāda laika sašutšie viesi vienotās kopējā sauklī: "RŪGTS!". Nezinu, kā tas būtu beidzies, ja šajā lietā neiejauktos pats jaunais pāris.

Kāzas, protams, turpinājās visu nakti. Liksmība sīta augstu virni. Galvenais, ka šajā pasākumā visi atnākušie jutās jautri.

Varbūt kādam viss šis pasākums liekas tikai tāds tukšs joks. Tomēr tā nav. Ja neticiet, pamēģiniet arī jūs uzrīkot ko līdzīgu! Lai jums izdodas!

SLUDINĀJUMI REKLĀMA INFORMĀCIJA

AKTĪVĀ STUDĒJOŠĀ JAUNATNEI!

Ja jūs vēlaties pielikt savu roku Latvijas zaļajai rotai to pilnveidojot un sakopjot, tad veidā popularizējot savu augstskolu vai studentu organizāciju, tad būsim kopā Mežu - Dārzu dienās '98, kuras notiks aprīļa beigās.

Organizatori ir Latvijas Zemkopības ministrijas Valsts Meža dienests un Meža departaments sadarbībā ar Latvijas Zinātnes un Izglītības ministriju. Latvijas Meža darbinieku biedrību, LLU Meža fakultāti, LLU Meža fakultātes studentu biedrību "Šalkone" un Ogres Meža tehnikumu.

Šī pasākuma mērķi ir sakopt apkārtējo vidi, iepazīt dabu, turpināt veidot ozolu vainagu ap Latviju.

Ja jums radusies interese par šo pasākumu un vēlaties tajā piedalīties, tad dodiet ziņu par savu līdzdalību, adresētu LLU Meža fakultātes studentu biedrībai "Šalkone" līdz 4. martam, bet gaidīsim arī visu martu.

Sniegsim jums informāciju par kontaktpersonām, kas palīdzēs šī pasākuma organizēšanā.

st/b "Šalkone"
Lielā ielā 1-113
LV - 3000, Jelgava
Te371 - 30 - 21619

Ideju konflikti, mīlestība, avantūra un mazliet mistikas uz vientuļas salas Ernās Lēmanes un LU Studentu teātra izrādē "Solterra" 9. martā plkst. 19.00 LU Ķīmijas fakultātes aktu zālē, K. Valdemāra ielā 48.

MŪZIKAS STŪRIS

TORNIS REC. JAUNUMI FEBRUĀRĪ

Ar ļoti labiem panākumiem noritējuši abi "TORNIS Rec. BENEFIT" labdarības koncerti šī gada 31. janvārī.

Rīgā Zirgu Pastā festivālā "Tīrs Ūdens" spēlēja 10 grupas. Izpildītāji - KALVIS, HELENA, INOKENTIJS MĀRPLS, MELI BEZ GĀLA, VISĀDI GADĪJUMI, RIBAMEČ SVOLOČ OBIKNOVENNAJA, PČOLI, VOICEKS, MĀRTIŅŠ KORSIETIS. Dīemžēl laika trūkuma dēļ (pasākums bija jābeidz plkst. 23.00) nepaspēja uzstāties YULUNGA un MARTA. Māris Šverns ar BALOŽU PILNIEM PAGALMIEM nespēja tāpēc, ka dažas dienas pirms pasākuma viņš bija zaudējis aklo zarnu. Personīgi es esmu dzirdējis tikai labas atsauksmes par šo koncertu un arī pats uzskatu, ka tas bija viens no labākajiem, kādu esmu piedzīvojis pēdējos gados - visi mākslinieki spēlēja labi un atmosfēra bija lieliska. Paldies visiem, kuri spēlēja (bez atlīdzības) un klausītājiem, kuri atnāca!

Nūkāslā "TORNIS Rec. BENEFIT" koncerts arī esot bijis ļoti izdevies, un kā saka viens no tā organizētājiem - John Hedley - varbūt vislabākais SLAMPT (pilsētas leibls, kas arī piedalījās koncerta rīkošanā) pastāvēšanas laikā!

Lai arī Rīgas koncertā bija mazliet vairāk publikas nekā Anglijā, tomēr no Nūkāslas labdarības pasākuma TORNIS Rec. saņēms piecērt vairāk naudas (nauda par ieejas biļetēm un tur pārdotajām TORŅA kasetēm).

Grupa BALOŽU PILNI PAGALMI februāra beigās TORNIS Rec. studijā uzsāk sava ceturta albuma ierakstu, dziesmas gatavas jau sen. Tas būs grupas pirmais ieraksts kopš 1996. gada pavasara, kad tika ierakstīts iepriekšējais "Esi ar mani!"

Grupas SARKANAIS OKTOBRIS lidervokālgitāriste Kristīne B. izdomājusi nosaukumu saviem ārpusgrupas soloprojektiem - MARTA. Ar šādu nosaukumu viņa jau prezentējusi "TORNIS Rec. SAMPLER" izlases kasetē ar dziesmu "Divreiz vienā upē neiekāpt".

Pēc trīs gadu pārtraukuma darbību bija atsākusi grupa MELI BEZ GĀLA. Tās sastāvā ir amerikāniete no Teksasas Vanessa, jd (grupa SARKANAIS OKTOBRIS gitāristis) un Juris Alksnis (grupu SIRKE un BALOŽU PILNI PAGALMI gitāristis). Grupa uzstājas festivālā "TĪRS ŪDENS" (Torņa labdarības koncerts) 31. janvārī un ierakstīja piecas jaunas dziesmas, par kuru realizēšanas veidu gan vēl nav pieņemts lēmums. Tikmēr grupas darbība atkal ir apturēta līdz dziedātājas nākamajai vizītei Latvijā šī gada jūnijā.

JĀNIS DAUGAVIETIS

KINO KINO

KAM TIKS OSKARS JEB "VISU VAI NEKO"

Amerikas kinoakadēmijas balvas Oskars nominācijai izvirzīta arī 1997. gadā Eiropā par labāko komēdiju atzītā britu režisora Pitera Kataneo filma "Visu vai neko". Galvenajā lomā šobrīd populārais aktieris Roberts Kārllails, kurš Rīgā redzams arī filmā "Seja". Ar kino "Daile" laipnu ielūgumu arī daži "Universitātes Avīzes" pārstāvji varēja noskatīties "Visu vai neko" (The Full Monty). Lūk, mūsu domas.

Dzīve ir spēle. Spēle ir dzīve. Cik pareizi vai nepareizi izprotam spēles noteikumus, vai tos gribam pieņemt?

Filma uzņemta bez izskaistinājumiem - vidē, kur notiek darbība, cilvēku sejas un augumos, domās un darbos.

Filma uzņemta postmodernisma manierē - vide nonivelēta, diezgan bezpersoniska. Uzsvērts, ka katram var būt savas divainības - vai cilvēks ir seksuālās minoritātes pārtāvis, vai nomocījies ar lieko svaru, vai nespēj nevienu nam uzticēties, vai nespēj pārdzīvot neveiksmi darbā. Kas viņiem var likt mainīt vai gluži otrādi uzsvērt savas divainības kā kaut ko dabīgu un nenosodāmu? Izrādās vienkārša patiesība - jānotic sev. Tu vari būt atšķirīgs no citiem un tādēļ ne sliktāks. Savādāks - jā, ja ar to tu neizskar citus un neliec tiem justies slikti.

Kurš uzdrīkstas biežāk un kam iedalīta loma uzdrīkstēties pirmajam? Vai šis lomu sadalījums paliks nemainīgs?

Vai pašpārliecinātību var iegūt tikai izģērbjoties kailam? Savdabīgi, ka savu ķermeni rāda nevis sievietes, bet vīrieši, jo parasti šī loma uzticēta viņām. Arī tā ir postmodernisma iezīme - domāt par abu dzimumu vēlmēm un pasaules uztveri.

Filmā izskan teksts no vīrieša mutes - drīz mēs nebūsim vajadzīgi, jo sievietes drīz varēs visu to pašu ko mēs. Atvainojiet, pat tāpat pačurāt. Šķiet, filmas autori izsmej feminismu, kas izprasts primitīvi kā sieviešu griba būt vienlīdzīgiem visur un it visā. Varbūt režisors ir seksuālās minoritātes pārtāvis, tādēļ sievieti kariķē kā robustu un seksuāli izbadējušos būtni, kas neizprot vīrieša dvēseles trauslās nianšes?

Filma liek pasmaidīt par cilvēku dabīgo kautrību. Baidēm būt nenovērtētam, izsmietam, nesapratam. Vai tā ir tēma komēdijai? Drīzāk traģikomēdijai.

Viens no filmas varoņiem kaunās no sava apaļīgā auguma, bet pietiek, ka viņu atbalsta viens cilvēks - viņa sieva, lai viņš noticētu sev. Cits no filmas varoņiem vairs nevēlas izdarīt pašnāvību, jo atrod sev domubiedru. Vēl cits ir laimīgs, ka viņam tic dēls un tad arī viņš uzdrošinās "pārkāpt sev pāri".

Tātad filma ir par to, ka cilvēks var noticēt sev, ja viņam tic vismaz viens cilvēks. Cilvēks nav vientuļa sala.

Jautājumu ir daudz un liek jautāt, par ko Eiropa šobrīd smejas? Vai varbūt pašironizē? Tas jau būtu veselīgāk. Smejamies arī mēs, bet nedaudz skumji, jo sevis aplicināšanas problēmas, lai, piemēram, iegūtu darbu un naudu, ir drīzāk nopietns stāsts. Bet visdrosmīgākie jau ir smieklī pašam par sevi.

ILZE BRINKMANE

Uzskatu, ka filma "Visu vai neko" ir ievērojama un oriģināla. Ievērojama ar to, ka beidzot ir izdevies noskatīties komēdiju ar savdabīgu raksturu. Pēc pēdējo gadu komēdijas žanra tipa filmām likās - komēdija nozīmē nepārtrauktu smiešanos visas filmas garumā, par jokiem, kas jau ir galīgi nodeldēti, smieties par citu filmu parodijām. Bieži komēdijas galvenā tēma bija vardarbība; absolūts stulbums.

"Visu vai neko", - komēdija, pat ar pamācošu raksturu. Filmā galvenā doma, man liekas, ir tā, ka kopīgiem spēkiem un ar pamatīgu apņemšanos var paveikt pat neiedomājamas lietas. Filma iztika bez liekiem liķu kalniem, bez ovācijām un automātu zalvē. Cauri sīžetam strāvo sirsniņa.

Ļoti interesants likās galvenais mērķis, kas bija jāasniedz filmas varoņiem, un, protams, arī veids, kā tas galu galā tika realizēts.

Šī komēdijas žanra filma atšķiras arī ar diezgan nopietnajiem brīžiem, kas pat lika aizdomāties par ne tik smieklīgām tēmām...

Katrā ziņā ieteiktu filmu noskatīties tiem, kas vēlas komēdiju skatīt nedaudz savādākā atklāsmē un tiem, kuri vispār vēlas noskatīties patiešām 1997. gada labāko komēdiju.

ANDRIS ŠIROVS,

BIOLOĢIJAS FAKULTĀTES STUDENTS

Pēc filmas noskatīšanās neradās sajūta, ka būtu redzējis ko vērtīgu. Tās sižetā izsapņota ideja par bezdarbniekiem, kas nolēmuši pelnīt naudu, dejojot striptīzu. Lai arī ir dažas labas epizodes, šī komēdiju ar labu humoru neizceļas. Filma varētu patikt cilvēkiem, kam patik vīrieši un nesakarīgi jociņi.

TOMS GRĪNBERGS,

PEDAGOĢIJAS UN PSIHOLĢIJAS FAKULTĀTES STUDENTS

"Visu vai neko" - tā ir filma ar neparasti izvēlētu sižetu. Filma, kur veiksmīgi mijas smieklīgais, jautrais un neparastais ar tīri ikdienišķo un brīžam pat skumji bēdīgo.

Šī filma ir atzīta par 1997. gada Eiropas labāko komēdiju. Un, domājot par to, kas ir svarīgi, lai komēdija būtu laba, šķiet, tā ir nesamākslotība, neuzspēlētība un tīri dabiska naivitāte. Joki, kas vienkārši izriet paši no sevis. Un brīži, kuros tev gribas vienkārši smieties līdz asarām.

Bet jebkurai filmai ir svarīgs sižets. Un šeit man galvenais šķiet tas, kā caur dažādiem notikumiem atrasti draugi, izprasti cilvēki. Notiek apvienošanās kopīgam mērķim. Tiek pārvarēta kautrība un kompleksi.

Un viss notiek, notiek ar saukli "Visu vai neko".

SIGNE DONIKA,

BIOLOĢIJAS FAKULTĀTES STUDENTE

"CIK LABI VIEN VAR"

Oskara nominācijai par labāko filmu izvirzīta arī režisora Džeimsa Bruka skumjā komēdija "Cik labi vien var" (As Good As it Gets). Par labākajiem pirmā un otrā plāna aktieriem nominēti arī šīs filmas tēlotāji.

Filma ir par cilvēku trauslumu, alkām pēc mīlestības, sapratnes. Tajā pašā laikā bailes atklāt savas jūtas, bailes pievilties, bailes zaudēt.

Filmā galvenie varoņi ir vairāki. Vīrietis pūsmūžā - dīvainis, rakstnieks (tēlo Džeks Nikolsons), sieviete labākajos gados - vientuļa māte, oficiante (tēlo Helēna Hanta) un jauns vīrietis - viegli ievainojams mākslinieks, šķiet, homoseksuālists (tēlo Greks Kinners), un - mazs, spalvainis, bet gudrs sunītis.

Visi filmas varoņi ļoti sargā savu dzīves telpu un sev nevienu tā īsti klāt nelaiž. Filmā sākums liekas pat brutāls, rupjš, agresīvs, taču pēkšņi daudz ko izmaina visneizsargātākie mūsu vidū - mazs puisēns un mazs sunītis. Viņus sargājot un mīlot, arī pieaugušie atļaujas būt viņi paši - ne tik ļauni, ne tik skarbi, ne tik patmīlīgi. Un tad redzam, ka lielie cilvēki ir tikpat neizsargāti un jūtīgi kā bērni. Un visiem vajadzīgs pavisam maz - laipns vārds, uzmanība, atbalsts, draudzība un tas viss kopā saucas - mīlestība. Viena no filmas pamācošajām morālēm, ka istos draugus var atklāt, kad esi nonācis nelaimē, jo pie pilna galda viņi ir it kā daudz. Tātad Amerikā un Eiropā cilvēkproblēmas ir līdzīgas.

Galvenais - jāpieņem, cik daudz mūsu dzīvi iespaido izteikts vārds. Tas var likt cilvēkam uzplaukt, vai gluži otrādi - viņu smagi ievainot vai pat iznīcināt. Tātad centīsimies, cik labi vien var...

Filma ar interesantajiem dialogiem, labo aktieru tēlojumu un atraisītību, manuprāt, balvu ir pelnījusi.

ILZE BRINKMANE

KINO KONKURSS

KONKURSS AR "MASKU"

Ja mūsu lasītājus ir sākusi mocīt doma, vai šogad "UA" būs arī kinokonkurss, varam atbildēt apstipriņoši. Tikai mums ir nomainījies sadarbības partneris, un tas tagad ir kino "Maska" Prūšu ielā 2 (bijušais kino "Maskava"). Uzvarētāji, kā jau ierasts, saņems brīvbiļetes uz šo kino. Un tā jautājumi:

1. Kādās filmās ir filmējis Džons Travolta?
2. Kādās filmās ir filmējis Nikolass Keidžs?
3. Vai Džonam Travoltam ir ietekmīgi radi Holivudā? Ja jā, kādi?

Atbildes jānogādā "Universitātes Avīzē" līdz ceturtdienai, 26. februārim, neaizmirstot norādīt koordinātes, lai būtu iespējams paziņot par balvas saņemšanu. Labu veiksmi! Un esiet tikpat atsaucīgi kā agrāk!

Kino "Maska" repertuārs no 20. februāra:

- 13.00 Multiplikācijas filma "Parīzes Dievmātes katedrāles zvaniķis" (Cena Ls 1)
- 14.30 Multiplikācijas filma "Vaukundze un Klaidulis" (Cena Ls 1.50)
- 16.00 un 18.00 "Ar ienaidnieka seju" (Cena Ls 1.50, pirmdienās - Ls 0.70)

"Universitātes Avīze"

Redaktore ILZE BRINKMANE
Tekstus rediģē GINTA LEIKARTE
Datortekstu veido INGA BĒRZIŅA
Numurā izmantoti TOMA GRĪNBERGA foto

Adrese: Raiņa bulv.19, 136.telpa, Rīga, LV-1586

Tālrunis un fakss: 7222944

Elektroniskais pasts: luua@lanet.lv

Reģistrācijas apliecības Nr.535.

Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauce uz "UA" obligāta.

Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar rakstu autoru viedokli.